

Mythologia Æsopica.

In qua continentur *K*

ÆSOPI FABULÆ

Græco-Latinæ

CC XC VIII.

149

Secundùm Editionem Gabrielis Bracii
omnium antiquissimam.

Cum variis Lectionibus.

In usum Scholæ Etonensis.

L O N D I N I,

Impensis *F. Slatter & T. Barillet Etonæ, &*
B. Took & M. Atkins Lond. MDCCIX.

WILLIAM LUTHER

OF THE CITY OF LONDON

CHURCH LANE

CHURCH LANE

CHURCH LANE

CHURCH LANE

CHURCH LANE

LECTORI.

AD hanc Editionem concinnandam
duos vetustissimos codices nactus
sum, alterum à Gabriele Brac-
cio editum, anno M. IID. XIV
Cal. Junias, alterum Frobenianum Basilea
M. D. XXI. Quorum ope posteriorum
editionum errores, eosque negligentia non
ignoscenda plurimos sustulimus. Scio
quidem hasce fabulas utcunque suo nitori
redditas, mediocriter se habere, quales-
cunque tamen sint, doluit adhuc pejores
reddi. Varias Lectiones, quæ verita-
tem præ se ferebant certissimam, textui
inserendas duxi, & insertas suo quam-
que

LECTORI.

*que loco habes: easdem tamen ad finem
libri adjicere consultius visum est, ne quis
audaciam criminaretur nostram, fidem de-
sideraret. Versionem Latinam prosùs
intactam reliqui, neque enim nostrum erat
novam procurare, & veterem emendatam
dare ne in votis quidè erat.*

ΑΙΣΩ.

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ

Μ Τ Θ Ο Ι.

1. 'Αετός κ' 'Αλώπηξ.

Α Ετός κ' 'Αλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἐγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιέμενοι τῷ σωήθειαν. ὁ μὲν ἐν ἐφ' ὑψηλῇ δένδρῳ τῷ καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δ' 'Αλώπηξ ἐν τοῖς ἐγγύς θάμνοισι ἐτεκνοποίησάτο ἐπὶ νομίῳ ἐν ποτε τ' 'Αλώπεκ' παρελθούσης, ὁ 'Αετός τερφῆς ὑπερῶν, καλαπῆς ἐπὶ τ' θάμνων, κ' τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας ἅμα τοῖς αὐτῷ νεοτῆοις ἐδοιμήσατο· ἡ δ' 'Αλώπηξ ἐπανελθούσα, κ' τὸ πρᾶχθ' ἐν μαθεύσας, ἐπορεύον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἡνιάδῃ θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τ' ἀμύνης ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ ἔσα πτερυγίων διώκειν ἐχ' οἶά τε ἦν· διὸ κ' πόρρωθεν εἶσα, τῷ δ' ὁ κ' τοῖς αἰδωμένοις ὄντιν' εὐπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο· πολλῶ δ' ὕστερον αἰγάτινων ἐπ' ἀγρῇ θυόντων, καλαπτάς ὁ 'Αετός μέγας τι τ' θυμάτων σωὶ ἐμπύρει ἀνθραξιν ἤρπασε, καπὶ τῷ νεοτῆαν ἡγαγν· ἀνέμῳ δ' σφοδρῶ πνέσαντι τῷ καῦτα, κ' φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ αἰετιδεῖς ἀπὸ τῶν ἐτι τυγχάνοντες, ὀπληθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' 'Αλώπηξ ἐπιδραμεύσα, ἐν ὅφ' τῷ 'Αετῷ πάλλας κατέφαγν.

B

'Ετι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν ᾧ δρασπονδύντες καὶ τῷ ἐκ τῆς ἡδικημῶν οὐ γῶσι τιμωρίαν δι' ἀδένειαν, ἀλλὰ τῷ γε θείαν δίκῃν ἐδιακρέσονται.

2. Ἄετος καὶ Κάνθαρος.

Λαγῶδες ὑπ' Ἄετος διωκόμενος πρὸς κοίτῃ Κανθάρ κατέφυγε, δειόμενος ὑπ' αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ Κανθάρους ἡξίει τὸ Ἄετον μὴ ἀνελεῖν τὸ ἐκείνῳ, ὀρκίζων αὐτὸν καὶ τὰ μεγίστα Διὸς, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τὸ μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ραπίσας τὸ Κάνθαρον, τὸ Λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ Κάνθαρος τὰ τε Ἄετος Σιωπῆς, ὡς τῷ καλῶν τότε καταμαθεῖν. καὶ τὸ πρὸς ἐλθὼν, τὰ ὡς τότε κατακυλίσας διέφθειρε. τὸ δὲ δεινὸν ποιησαμένη, εἰ τις τὸ τοιοῦτον ἐποίησε, καὶ πῶς μετεωρετέρη τότε τὸ δεινὸν νεοτί τοιοῦτον ἐποίησε, καὶ πάλιν ὁ Κανθάρους τὰ ἴσα τὸν διέθηκεν. ὁ δὲ Ἄετος ἀμυχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὴν Δία (τότε γὰρ ἱερός ἐστὶν) λέγεσθαι τοῖς αὐτῷ γόνασι τῷ τείτῳ γονίῳ τῷ ὧν ἔθηκε τὰ θεῶ ταῦτα ᾧ δειόμενος, καὶ ἐκείδοντας φυλάττειν. ὁ Κανθάρους τὸ κόπρε σφαῖραν ποιήσας καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῷ Διὸς ταύτῃ καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναβὰς ἐφ' ὧ τῷ ὄνδον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὡς διέρριψεν ἐκλαδέμενος, ἀ καὶ Σιωπῆς πεσόντα μαδῶν τὸ πρὸς τῷ Κανθάρους, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸ Ἄετον ἀμυνόμενος. καὶ γὰρ δὴ τὸ Κάνθαρον ἐκείνῳ μόνον ἡδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δία αὐτὸν ἡσέβησε, πρὸς τὸ Ἄετον εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸ λυπεῖν, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βελόμενος ἐν τῷ γῶν τὸ τῷ Ἄετος πασιδύειν, σιωπῆς τὸ Κανθάρου διαλλαγὰς πρὸς τὸ Ἄετον θείας. τὸ δὲ μὴ πενόμενος ἐκείνῳ εἰς κρεῖον ἕτερον τὸ τὸ Ἄετων μετέθηκε τοκετόν, ἥνικα αὖ μὴ φαίνωται Κανθάρους.

Ἐπι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καθ' αἰσθητὸν, λογίζομενος, ὡς καὶ εἰς ὅτιν, ὅς περὶ πηλακιδεῖς ἐκ αὐτῶν δυνάμειν αὐτῶν ἐπαμύναι.

3. Ἀνδῶν καὶ Ἰέραξ.

Ανδῶν ἐπὶ δένδρε καθέζομενοι κατὰ τὸ εἶωθός ἦσαν. Ἰέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τερφῆς ὑπορῶν, σιωπῇ ληρὲν ἐπιπλάσῃ ἢ δ' ἀναιρέως μέλλουσα, ἐδάτο τὸ Ἰέρακος μὴ βρωθῆναι. μηδὲ γὰρ ἰκανὴ εἶναι Ἰέρακος γαστέρα πληρῆν, δὲν δὲ αὐτὸν τερφῆς προσδέεμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῆς ὀρνέων τροπείας. καὶ ὁ Ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἄφρων εἰμὶ, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην τροφὴν ἀρεῖς, τὰ μὴ φαινόμενά περ διὰ κοιμῶμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆς ἀνθρώπων ἔτις ἀλόγισοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλεόνων ἀδήλων τὰ ἐν χερσὶ περιέμενοι.

4. Ἀλάπη καὶ Τράγος.

Αλάπη καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. καὶ τὸ πρῶτον τὸ τραγὸν σκεπτόμενος τὴν ἀνοδὸν, ἢ Ἀλάπη εἶπεν, θάρσει. χρησιμὸν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπιμενόνκα. εἰ γὰρ ὁρῶμεν σαθεῖς, τὰς ἐμπροσθίας τῶν ποδῶν τῶν τοίχῳ προστερέσεως, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὰς ἐμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμεῖσα διὰ τῶν αὐτῶν ὁρώτων καὶ κροτάων, καὶ ἔξω τῶν φρέατος ἐκβῆται σπιδήσασα,

καὶ σὲ μὲν τὸ ἀνασπάσω ἐντεῦθεν· τὴν δὲ τράγην πρὸς
τὸ ἐτοίμως ὑπηρετησαμένην, ἐκείνην τὴν φρέαλιν ἔτι
ἐκπηδήσασα, ἐσκήρια πρὸς τὸ σόμιον ἠδ' οὐκ ἐκείνην.
καὶ αὐτὴν ἐμέμφει, ὡς πρὸς αἰνέσαντας σωθήκας.
ἢ δ' ἄλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκλῃσο, ὅπως
ἐν τῷ πάγωνι τείχας, καὶ πρῶτον ἀνὰ κλίβανος, πρὶν ἢ
τὴν ἀνοδὸν σκέψαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τὸ φρόνιμον ἄνδρα δεῖ
πρῶτον τὰ τέλη σκοπεῖν καὶ τὰ πρᾶγματα, εἴθ' ἔτι
αὐτοῖς ἐλχεῖν.

5. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μὲν θρασυμῆν Λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ
τινα τύχην αὐτῷ σωθήκησεν, τὸ μὲν πρῶτον
ἔτι φοβήθη ὡς μικρὴ καὶ ὑποδανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτε-
ρον θρασυμῆν, ἐφοβήθη μὲν, καὶ μὲν ὡς τὸ πρῶτον, ἐκ
τείχε· τὴν δὲ τὸν θρασυμῆν, ἔτι αὐτὴν ἀνὰ κλίβανος, ὡς
καὶ προσελθούσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ σωθήκη καὶ τὰ φοβερά τῶν
πραγμάτων ἐυπρόσιστα ποιεῖ.

6. Αἴλεκρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλεκρος συλλαβὸν Ἀλεκτρυόνα μετ' εὐλόγου τῆτον
αἰτίας ἐβελήθη καταφάγειν· καὶ δὴ καὶ ἡγορεῖ αὐτὴν
λέγων ὡς ὀχληρὴς εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκρυγώς,
καὶ

καὶ μὴ συγχαρῶν ὕπνευε τυγχάνειν. τὰ δ' ἀπολογεῖται, ἐπὶ τῇ κλέων ἀφελείᾳ τὰ τοιοῦτα ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σωήθη τ' ἔργων ἐγείρεται, πάλιν ὁ Αἴλεως αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἶναι περὶ τῶν φύσιν, μήτε καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμεσθαι. τὰ δ' καὶ τὸ πρὸς ἀφελείαν τῆς δεσποσύνης περὶ τὴν φήσαντο, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν τιττομένων, ὁ Αἴλεως εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπερσώπων ἀπολογισῶν, ἔγωγε μὴ τοι ἀτρεσθῶ εἰ μενῶ, τὸν κατεδοιμήσαίς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλεημελεῖν αἰρεμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγῃ δωηθεῖν προσημαίῃ, ἀποθρακάλυπτος γε μὴν πονηρεύεται.

7. Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπίσης τ' ἐχθρὸς διαδράσας, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνῃς ἡγεῖτο τ' βίον. ἔγνω δὲ καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας τὴν αὐτὴν νεθετῆσαι, ὡς ἂν τὸ κοινὸν πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἰσχός. καὶ δὴ πάσας ἀθερίσασα, παρῆνε τὰς ἐχθρὰς ἀποκόπτεν, ὡς ἐκ ἀπρεπείας μόνον τὸ τοιοῦτον μέλος εἶναι, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν βῆρος περσῆναι μόνον. ὑπολαβὼσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὐτὴ, ἀλλ' εἰ καὶ σοὶ τὸ τοιοῦτον πρὸς ἐμὴν, ἐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ σινεβέλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τ' ἀνθρώπων καὶ δὲ ζῴων τὰ πρὸς τοῦ πέλας ποιεῖν συμβεβηκός, διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

8. Ἀλώπηξ καὶ Βάτθ.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπεὶ δὴ ὀλιθίσασα
καταπίπτην ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν
βάτη· καὶ δὴ τοῦ πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμά-
ξασα καὶ ἀλγῆσασα, πρὸς αὐτῷ εἶπεν, οἶμοι, κατα-
φυγῶσάν με γὰρ ἐπὶ σε, ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθη-
κας· ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτθ, ἐμὲ βε-
ληθεῖσα ἐπλαβέως, ἥτις πάντων ἐπλαμβάνεως
εἶωθα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι,
οἵοι βοητοῖς πρὸς ῥέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμ-
φυλον.

9. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλθ.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλθ ἠμφισβήτην περὶ εὐρυείας.
Πολλὰ δὲ τὰ Κροκοδείλθ ὑπερήφανα περὶ τῶν πρὸς
γόνων διεξιόνθ λαμπρότηθ, ὡς γεγυμνασιαρχη-
κότων, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβέουσα, ὦ τὰν, εἶπεν· ἀλλὰ
καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν δέρματός γε φαίνεται ὡς ἐκ
παλαιῶν ἐτὶ εἰ γεγυμνασμένθ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τῶν φευδομαθῶν ἀνδρῶν ἑλεγχος
τὰ πρὸς μαλα γίνεσθαι.

10. Ἀλεξ-

10. Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνες τις ἔχων ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, πειράμηντο καὶ Πέρδικα σὺν ἑκείνοις ἀρῆκε νέμεσθαι. καὶ ὁ τυπλόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἑκείνη ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλτο ταῦτα πάσχειν ὑπο τῶν Ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ καὶ μικρὸν καὶ κείνης ἐώρετο μαχομένης καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῇ λύπῃς ἀπολυθεὶς, εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν νῦν ἐλυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτὰς μαχομένας ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς πρὸς τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτὰς ἴδωσι μηδὲ καὶ οἰκείων ἀπεχομένας.

11. Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθὼσα ὑποκειτὸ, καὶ ἔκαστα τῶν αὐτῶν σκευῶν διερευνώμενη, εὔρε καὶ κεφαλὴν μορμουλικὴν εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἦν καὶ ἀναλαβὼσα τὴν χερσίν, ἔφη. ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον ἐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, καὶ τῇ ψυχῇ ἀλογίσεως.

12. Ἀνθραξ.

12. Ἀνδρακεὺς καὶ Γραφεύς.

Ἀνδρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας ἤξιεν καὶ Γραφεά πρὸς ἀγρόμενον αὐτῷ σιωοικῆσαι· ὁ δὲ Γραφεύς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἀλλ' ἐκ αὐτοῦ δυνάμειν ἐγώ γε πρᾶξαι. δέδωκε γὰρ, μήπως, ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλῃς πληρεῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

13. Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς εἰλκον σαγήνῃ, βαρέας δὲ αὐτῆς ἔστις, ἔχα-
ρον καὶ ἐσκήρων, πολλὴν δὲ τὴν ἀγρὸν νομί-
ζοντες· ὥς δ' ἐπὶ τῇ ἡδονῇ ταῦτῃ ἐκλύσαντες, καὶ μὴ
ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη,
ἀδυμεν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ἐπεὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἰχ-
θύων ὀλιγότηι, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία περὶ πειρήσασιν·
εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα,
ὡς ἐταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὥς ἔοικεν, ἀδελφὴ ὅστις ἡ λύ-
πη, καὶ ἡμᾶς ἐν ἑδραὶ πρὸς αὐτὰ περὶ δυνάμειν, πάντως
τι καὶ λυπηθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν λυπεῖται ἐπὶ ταῖς ὑποτυ-
χίαις.

14. Κομ-

14. Κομπασής.

Ἀνὴρ τις ὑπόδημίσας, εἶτα ἢ πάλιν πρὸς τὸ εἰαυτῷ
 γλῶ ἐπανελθὼν, ἀλλάτε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡν-
 δραγαθῇ κέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ διὰ καὶ τῇ Ῥόδῳ
 πεπηδηκέναι πηδήμα, οἷον εἰς τῇ ἐπ' αὐτῷ δωματὸς
 εἰν εἴη πηδήσαι· πρὸς τῷτο ἢ καὶ μάρτυρας τοῦ ἐκτὶ πα-
 ρόντας ἐλεγεῖν ἔχειν, τῷ ἢ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔρη,
 ὡς ἔπος εἰ ἀληθὲς τῷτ' ὅτιν, εἰδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδὲ
 Ῥόδῳ, ἰδὲ καὶ τὸ πηδήμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰάν μὴ πρὸς χεῖρας ἢ τῷ πρὸς γ-
 μαλῇ ὑπόδειξις ἦ, πᾶς λόγος περὶ τὸς ὅτιν.

15. Ἀδωιάδα ἐπαγγελόμην.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπεὶ δὴ πρὸς
 τῇ ἰατρῶν ἀπεγνωσθῇ, τῷ θεῶν εἰδὲν το, ὡς εἰ τὴν ὑγι-
 εαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν ἑκατὸν βόας αὐ-
 τοῖς προσοίσειν ὑποσχόμενος εἰς θυσίαν· τῷ ἢ γνωσι-
 κὸς αὐτῷ πυθομένης, καὶ πᾶς σοι ταῦτα λὺ ὑγιαίνης;
 ἐκείνῳ ἔρη, οἷς γὰρ ἀναστυαί με ἐλθεῖν ἴν' οἱ θεοὶ
 ταῦτά με ἀπαλήττωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλ-
 λονταί, ἅπερ τελέσαι ἔργω εἰ προσδοκῶσιν.

16. Κα-

16. Κακοπράγμων.

Ἄνῃρ κακοπράγμων εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, περᾶσαι τῆτον βελόμην· καὶ δὴ λαβὼν σφαιρίον ἐν τῇ χειρὶ. καὶ τῷτο τῇ ἐδῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τῷ τείποδ' ἐγξισα, καὶ ἤρξατο τὸ θεὸν λέγων, Ἀπολλον, ὃ μὲν χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνην ὄσιν, ἢ ἄπνην; βελόμην ὡς εἰ μὴ ἄπνην εἴποι, ζῶν ἀναδ' ἔξαι τὸ σφαιρίον· εἰ δ' ἔμπνην, εὐθύς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐκείνο παρενεγκῆν· ὃ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῇ γυναι ἐπινοίαν εἶπεν, ὁπότερον, ὃ ἔτ' βέλει ποιῆσαι, ποιήσων. ὡς δ' αὖ σοὶ κῆται γὰρ τῷτο περᾶσαι, ἢ τοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδ' ἔξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεὸν ἀπαλόγισον καὶ ἀλάτειον.

17. Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς θελθόντες εἰς ἄγρην ἐπεδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες ἐδ' ἐν εἰλον, σφόδρα τε ἡνδύμεν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρσκευάζοντο· εὐθύς δ' οὐνν' ὑπὸ τῷ μεγίστῳ διωκόμην ἰχθύων εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσπήλατο, οἱ δ' τῷτον λαβόντες, μὴ ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἀμὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

18. Φένας

18. Φέναξ.

Ανὴρ πένης νοσῶν ἠύξατο τοῖς θεοῖς ἐκ διασωθείη
 ἕως ἐκάλον εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πε-
 ρᾶσαι τῶτον βελόμην, τὸ πᾶντες ἀπὸ ἡλλάξαν· ὁ δὲ
 ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεαυτὶν βῆς ἐκάλον πλά-
 σας ἐπὶ τὸ βωμῷ θεῖς ὠλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βελό-
 μην αὐτὸν ἀμυνάσας, ὄναρ ἐπεσάλλες αὐτῷ, εἶπον, ἀπ-
 ελθε εἰς τὸ αἰγυιῶν εἰς τὸνδε τὸ τόπον· ἐκεῖ δὲ Ἀττικὰς
 χιλίας εὐρήσεις· ἐκεῖ δὲ διῶπνιθῆς σου ἡδονὴ καὶ
 σπεδὴ πρὸς τὸ ὑποδαχθῆναι τόπον ἀρίστον τὸ χρυσίον
 διεσπῶν· ἐκεῖ δὲ δὴ περὶ αἷς περὶ χυλῶν, ὑπὸ αὐτῷ
 σωελήφθη· αἶμας δὲ ἡδὴ ἀρεθῆναι τὸ περὶ αὐτῷ ἐδέετο,
 χίλια χρυσίε τάλαρ δώσιν αὐτοῖς ὑπισχνέμεν, ὡς δὲ
 ἐκ ἐπεσάετο, ἀπαχθεὶς ὑπὸ αὐτῷ, ἀπεμπωλήθη
 χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψαλῶσι τὸ ἀνθρώπων ἐχ-
 θερίν τὸ θεῖον.

19. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, σέρας δὲ ξηρανθεὶς
 σης τὴν λίμνης, ἐκείνῳ κατὰ λιπὸν ἐπέζηταν
 ἐτέρων· καὶ δὴ βαθεῖα περὶ τυχὸν φρέατι· ὅπερ ἰδὼν ἄτε-
 ρος θατέρω φησὶ, συγκατέλθωμεν ὡς ἐστὶν, εἰς τὸδε τὸ
 φρέαρ· ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν εἴην καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ
 ξηρανθῇ πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν ἀπεισκέπῃως προσείναι
 τοῖς πράγμασιν.

20. Γέρων κ' Θάνατος.

Γ' Ἐρών ποτὲ ξύλα τεμὼν ἔξ ὄρεος, καπὶ τῆς ὁμων ἀ-
 ράμνῳ, ἐπειδὴ πολλῶ ὁδὸν ἐπηχθισμένῳ ἐβά-
 δισεν, ἀπὸ ρηκῶς ἀπέδετό τε τὰ ξύλα, κ' τ' θάνατον
 ἔλθειν ἐπεκαλεῖτο, τῷ δ' θανάτῳ εὐθὺς ἐπιστάνῳ, κ'
 τῷ αἰτίαν πωθανομένου δι' αὐτὸν καλοῖν, ὁ γέρον
 ἔφη, ἴνα τ' ὀρίσῃ τῆσιν ἀρετῇς ἐπιθῆς μοι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνδρῶν φιλόζωος ὢν,
 καὶ μείρις κινδύνους πεπεσὼν δοκῇ θανάτῳ ἐπιθυμεῖν,
 ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τῷ θανάτῳ αἰρεῖται.

21. Γραῦς κ' Ἰατρός.

Γ' Ὑπὸ γραῦς ἀλγῦσα τὸ ὀφθαλμὸς, εἰτεκαλεῖται τινὰ
 τ' ἰατρὸν ἐπὶ μισθῷ, συμφανίσασα, ὡς εἰ μὴ θερά-
 πείσειεν αὐτῷ τ' ὁμολογηθῆναι μισθὸν αὐτῷ δάσει·
 εἰ δ' ἢ μὴ μισθὸν δώσειν ἐνεχέρησε μὴ εἶν ὁ ἰατρὸς τῇ
 θεραπείᾳ, καθ' ἡμέραν δ' φοιτῇ ὡς τῷ πρεσβύτῳ, κ'
 τὸ ὀφθαλμὸς αὐτῇ χεῖραν, ἐκείνης μισθὰ μὴ ἀναβλέ-
 πειν ἐχέσης τῷ ὄρεον ἐκείνῳ ὑποτῇ χεῖρματι, αὐτὸς
 ἐν τῇ τ' οἰκίᾳ σκιδῶν ὑφαιρέμενός τ' ὀσημέραι ἀπὸ τῆς
 μὴ εἶν Γραῦς τῷ ἐαυτῆς πεισίαν ἐώρα καθ' ἑκάστῳ
 ἐλαττεμένῳ ἐπὶ ποσὶν, ὡς κ' τ' ἐλθὼ πανάπασιν αὐ-
 τῇ θεραπείᾳ μισθὸν ὑποσφθῆναι· τῷ δ' ἰατρῷ τὸ
 συμφανισθῆναι μισθὸς αὐτῷ ἀπαυτῆν, ὡς καθαρῶς
 βλέπεσαν ἥδη, κ' τὸ μάρτυρας ὡσαυγίνῃ, μάλ-
 λον μὴ εἶν, εἶπεν ἐκείνῳ, τανῷ ἐδοξίεν βλέπω· ἥνικα
 μὴ γὰρ τὸ ὀφθαλμὸς ἐνόσεν, πολλὰ τῇ ἐμὴν κατὰ
 τῷ ἐμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίαν, νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπεις
 φῆς, ἐδοξίεν ἐκείνων ὁρᾶν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἔχον
πρώτους, λανθάνουσιν καθ' ἑαυτῶν τὸ ἔλεγχον ὁσπότερ
μυθοί.

22. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς τις μέλλων κατ' αὐτὸν τὸ βίον, καὶ βελόμηνος τοῦ
ἑαυτοῦ Παῖδας παῖδαν λαβεῖν τὴν γεωργίαν, περὶ κα-
λεσάμενος αὐτὸν ἔφη, παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸ βίον
ὑπέξῃμι, ὑμεῖς δ' ἄγε ἐν τῇ ἀμπελῶ μοι κέκρυπται ζη-
τήσαντες, εὐρήσετε πάντας. οἱ μὲν ἔν τινι δέντρῳ θησαυ-
ρὸν ἐκείνῳ περὶ καλοῦρα ῥύχθαι, πᾶσαν τὴν ἀμπελὸν γλῶσσαν
τὴν ἀποβίωσιν τῶν πατέρων κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῶν μὲν
οὐκ εὐτυχοῦν, ἢ τὴν ἀμπελὸν καλῶς καταφύσσας, πολλαπλα-
σίουσα τὴν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάμαλος θησαυρὸς ὅτι τοῖς
ἀνθρώποις.

23. Δεσπότης καὶ Κύνες.

Ἄνθρωπος τις ὑπὸ χαμῶν ἐν τῷ αὐτῷ περὶ αὐτὸν ἀπο-
ληθὼν πρῶτα μὲν τὰ πρὸ βῆματα κατέφαγε, ἔπειτα
τὰς αἰγὰς. τὸ δ' ἑαυτῶν ὅτι χαμῶν ὅτι κεφαλῶν, καὶ τοῦ ἐργά-
τας βῆτος κράζας ἐδοιμήσατο. οἱ δ' οὖν Κύνες ταῦτα ἰδόντες,
διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φάγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε
ἐντεῦθεν· εἰ γὰρ τῶν ἐργάτων βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν ἐχ-
ερείσας, πᾶς ἡμῶν φείσεται;

C

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τέτρες μάλισα φάγην καὶ φυλάττειναι χρεὶν, οἵτινες ἐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

24. Γυνὴ καὶ Ὀρνις.

Γυνὴ χήρᾳ τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἐκάστω ἡμέρᾳ ὡς αὐτὴ τίκισαν νομίσασα ὅς ἂν εἰς πλείους τῇ ὀρνιδι κεινὰς ὄρεβάλλοι, δὴς τέξεται τῇ ἡμέρᾳ, τὸ πεποίηκεν ἢ δὲ ὄρνις πιμελὴς γλυκύμην ἐδὲ ἅπαξ τῇ ἡμέρᾳ τέκῃν ἡδυνάλο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλεόνων ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰ παρὲντα ἀποβάλλουσι.

25. Κυνόδηκλος.

Ἀχθεῖς τις ὑπὸ κυνός, τῇ ἰασόμηνον περὶ τῶν ζῴων ἐντυχῶν δὲ τις αὐτῶν, καὶ γνὼς ὁ ζῴων, ὃς ἐτὶ εἶπεν, εἰ σώζεις βέλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τῷ τὸ αἶμα τῇ πληγῇ ἐκμάξας, τῷ δακόντι καὶ φαγεῖν ἐπίδωκεν κακῶν γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τὸ πεποίησω, δὲ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετήματα, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

26. Νεα-

26. Νεανίσκοι καὶ Μάγιστος.

Δ Τὸ Νεανίσκοι Μαγίστῳ παρεκάθλω· καὶ διὰ τὰ Μαγίστῳ περὶ τῆς οἰκίας ἐργὰν ἀσχολομένης, ἄτερος τότεν μέρος τι τῷ κρεῖν ὑφελόμην· εἰς τὸ πατέρα καθήκε κόλπον· ἐπηρεαζέμεν· ὃ τὰ Μαγίστῳ, καὶ τὸ κρέας ἐπζητέμεν, ὃ μὲν εἰληθῶς ἄρνευε μὴ ἔχειν· ὃ δὲ ἔχων, μὴ εἰληθῶς· ὃ δὲ Μάγιστος αἰδομένη· τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, πίνγε ἐπορεκόμενον Θεὸν ἔκκεν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ἐπορεκόντες λάθωμεν, ἀλλὰ πίνγε Θεὸν ἐλίσσομεν.

27. Ἐχθεροί.

Δ Τὸ τινὲς ἀλλήλοις ἐχθεραίνοντες ἐπὶ τῇ αὐτῆς νεῶς ἔπλεον· ὡς ἄτερ· μὲν ἐπὶ τῇ πυρῆς, ἄτερ· ὃ ἐπὶ τῇ πυρῆς ἐκείνη· χειμῶν· ὃ ἐπὶ πυρῆς, καὶ τῇ νεῶς μελλύσης ἡδὴ καταποντίζεσθαι, ὃ ἐπὶ τῇ πυρῆς τὴν κυβερνήτῳ ἤρην, πότμερον τῇ μερῶν τῶν πλοίων περὶ τῶν μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τὸ δὲ τῇ πυρῆς ἐπὶ νεῶς, ἀλλ' ἐμοιγε ἐκ ἐστὶ λυπηρὴν, εἶπεν, ὃ δὲ ἀνάσσει, εἶγε ὁρᾷ μελλῶ περὶ ἐμῶν τὴν ἐχθερὸν ἀποδυνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐδὲν τῇ ἐαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τὸν ἐχθερὸν μόνον ἴδωσι περὶ αὐτῶν κακωμένους.

C 2

28. Αἱ.

28. ΑἶλερΘ κὶ Μύες.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, ΑἶλερΘ τῷτο γνὺς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ' ἑκάστον αὐτῷ Συλλαμ-
βάνων κατήδιεν· οἱ δ' καθ' ἑκάστω ἐαυτοὺς ἀναλίσκομεν
ἄρῳγες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν,
ἵνα μὴ παντάπασιν ὑπολώμεθα· τῷ γὰρ Αἰλέρῳ μὴ δυνα-
μύς δεῦρο ἔκινῆσθαι, ἡμεῖς βωθησόμεθα· οἱ δ' Αἶλερες
μηκέτι τῷ Μυῶν καίοντων, ἔγνω δὲ ὀπινοίας αὐτοὺς σο-
φιστόμενΘ ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ὑπὸ πατήρα τινὸς ἐαυ-
τὸν ἀναβάς ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῷ δ' ὅ
Μυῶν τις ᾤσετο, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ
δύλαξ ἦσθαι, καὶ προσελθὺσσομαί σοι.

Ἐπιμύθισον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ οἱ φρόνιμοι, ὅταν
τὴν ἐλπίδα μοχθηρίας παρεσθῶσιν, ἐκείνῳ αὐτῷ ἔξαπατῆ-
ται τῷ ὑποκρίσεσιν.

29. Ἀλώπηξ καὶ ΠίθηκΘ.

ΕΝ Σωρόδῳ ποτὲ τῷ ἀλόγων ζώων ἀρχήσας Πίθη-
κΘ, καὶ εὐδοκίμησας, Βασιλῆς ὑπὸ αὐτῷ ἐχρησ-
τῶνθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὥς ἐν τινὶ παγίδι
κρέας ἐθεάσατο, τῇ Πίθηκῳ λαβῆσα ἐνταῦθα ἡγάγην, ὥς
εὖρε μὴ αὐτὴν, λέγουσα, θησαυρὸν τῶντων, μὴ μόνον καὶ
χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τῶντων ὁ νόμος δίδωσι. καὶ
προσέτρεπετο αὐτὸν, ἄγε δὴ βασιλεῖα, τῇ θησαυρὸν ἀνελέ-
σθαι· ὁ δ' ἀπεισκέπῳ προσελθὼν καὶ Συλληθῆναι ὑπὸ
τῇ παγίδιΘ, ὥς ἔξαπατήσασαν ἐμέμερετο τῷ Ἀλώπε-
κα, ἡ δ' πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτῳ σὺ μωρίαν ἔχων
τῷ ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πρᾶττες τισιν ἀφεισκέπῃως ἐπιχειρεῖν δυνυχήμασι πεπίπῃσι.

30. Θύννῳ καὶ Δελφίνῳ.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφίνου, καὶ πολλῶν τῶν ῥαϊζῶν φερόμενος, ἐπειδὴ καλαμαβάνεος ἐμελλεν ἐλαθεῖν ὑπὸ σφοδρῆς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς τινα νῆσον, ὑπὸ τῇ ὁμοίᾳ ῥύμῃ καὶ ὁ Δελφὶν αὐτὸν ῥωεξώκελεν· ὁ δὲ Θύννῳ ἐπιστραφεὶς, καὶ ληποφυχὴν τῇ Δελφίᾳ ἐωρεάκως, εἶπεν, ἐκέτι μοι ὁ θάνατός σου λυπηρὲς, ὁρῶντι δὲ αἰτίον γεγονότα μοι τέτοιοι ἐμοὶ ἐποδνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσιν, τὸν τέτων αἰτίαν δυνυχέντας ὁρῶντες.

31. Πατρὸς καὶ Νοσῶν.

Πατρὸς νοσῶντα ἐδεσάπε· τῷ δὲ νοσῶντι ἐποδανόντι, ἐκείνῳ πρὸς τὸν ἐκκομίζοντα ἐλεῖν, ἐπὶ ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἶνε ἀπείχετο, καὶ κλυτῆρσιν ἐχρήτο, ἐκ αὐτῶν ἐτεδνήκεν· τῷ δὲ παρὲντων ὑπελαβόντις, ἐπὶ βέλτισε, ἐκ ἐδὲ σε ταῦτα νυνὶ λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ὄειν, ἀλλὰ τότε πᾶσι μὲν, ὅτε τέτοις χρήσις ὑδωάτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τὸ φίλος ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν· καὶ μὴ μὲν τὴν πρᾶγμάτων ἀπογνωσὶν καί τῶν ἀνδρῶν.

32. Ίξδότης καὶ Ἑχίς.

Ιξδότης ἰξὺν ἀναλαβὼν καὶ καλάμης πρὸς ἄγρην θῆ-
 γεν, ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὣφηλῆ δένδρου καθεζομένην
 καὶ τοὺς καλάμης ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συάφας, ἀνω πρὸς
 αὐτὴν, συλλαβεῖν βελόμην, ἀφώρεα καὶ δὴ λαθὼν,
 ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τὴ δ' ὀργισθείσης
 καὶ δακρύσας αὐτὸν, ἐκείνη ἤδη λεπτοφυχῶν ἔλεγε δύ-
 σιν, ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βελόμην, αὐτὸς ὧφ'
 ἑτέρῃ ἡγρᾷδι εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιδιδόντες,
 λανθάνουσι πολλάκις ὧφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πάχοντες.

33. Κάστωρ.

Ο Κάστωρ ζῶν διτετράπην, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ
 διατῶμενον, καὶ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα
 εἶναι. ἔτι δ' ἐν ἐπειδ' αὖν ὧφ' ἀνθρώπων διωκόμην καλα-
 λαμβάνηται, γινώσκων καὶ χάειν διώκειν, ὅποτε μὲν τὰ
 ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ ἔτι σωτη-
 είας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι
 ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ἐδένα λόγον τῶν χρημάτων
 ποιεῖν.

34. Κίωρ

34. Κύων κ' Μάγειρ Θ.

Ἰσχυρὸν ἐσπηδήσας εἰς Μαγειρεῖον, κ' τῷ Μαγείρῳ ἀσ-
 χαλκῶν, καρδίαν ἀρπάσας ἐφυγῶ. ὁ δ' ὁ Μάγει-
 ρος ἐπιδραφεῖς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φάγοντα, εἶπεν, ὦ ἴ-
 σχυρ, ἴδι ὡς ὅπως ἂν ἦς, φυλάξομαι σε· ἐγὼ δ' ἀπ' ἐμῆ
 καρδίαν εἰληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα πῖς
 ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

35. Κύων κ' Λύκ Θ.

Κύων πρὸς ἐπαύλεως τινος ἐκάθισεν. Λύκος δ' ἐπι-
 δραμόντης, κ' βρῶμα μέλλοντος θήσιν αὐτὸν,
 εἰδοὺ μὴ νῦν αὐτὸν ἀπαθῆναι. νῦν μὲν γὰρ, φησι, λεπτός
 εἰμι κ' ἰσχυρός· ἂν δ' ὁ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ
 δεσπότες ποιήσιν γάμους, καὶ γὰρ τῶν καὶ πολλὰ φα-
 γῶν, περιελέεσθαι ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γιν-
 ῆσομαι· ὁ μὲν δ' ἐν Λύκῳ παθεῖς ἀπὸ τῆς μεθ' ἡμέρας δὲ
 ἐπανελθὼν, εὖρεν ἄνθρωπον ἐπὶ τῷ δώματι· ὃν κῆρυξ καθά-
 ρισεν, κ' εἰς κάτωθεν πρὸς αὐτὸν ἐκάλεσε, ὑπομιμνήσ-
 κων αὐτὸν τοῦ Σωθῆκῶν. κ' ὁ Κύων, ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ τὸ
 ὑποτῆδε πρὸς τῆς ἐπαύλεως μεῖδοις καθάδουσα, μηκέτι
 γάμους ἀναμείνης.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ φρόνιμοι τ' ἀνθρώπων, ὅταν
 πρὸς τι κινδυνώσαντες σωθῶσι, διὰ τοῦτο φυλάττειν.

36. Κύων

36. Κύων καὶ Ἀλεκτριών.

Κύων καὶ Ἀλεκτριών ἑταιρίαν ποιησάμενοι, ὥσδεον, ἐσπέρειν ἢ καλαθέσης, ὁ μὲν Ἀλεκτριών ἐπὶ δένδρεσιν ἀθάδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ρίζῃ τῶ δένδρου κίλωμα ἔχοντι. τῷ δὲ Ἀλεκτριώντι κατὰ τὸ εἶωθός νύκτωρ φωνήσαντι, Ἀλώπηξ ἀκέσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ ἅσα κάτωθεν, πρὸς ἐαυτῷ καλελθεῖν ἠξίει, ἐπιδυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν ἔτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τῷ δὲ εἰπόντι ἢ θυρεῖν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τῷ ρίζαν καθάδοντα, ὡς ἐκείνη ἀνοίξαντι καλελθεῖν, κακείνης ζητήσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἰφνης πηδήσας αὐτῷ διεσπάραξεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ ἀνθρώπων καὶ ἐχθρῶν ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυρετέρας πέμψουσι πρᾶλογίζομενοι.

37. Λέων καὶ Βάτραχ.

Λέων ἀκέσας ποτὲ βαλέσχε μέγα βοῶντι, ἐπεσέρη πρὸς τῷ φωνῷ, οἰόμεντι μέγα τι ζῶον εἶναι. περσμένους ἢ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν περελθόντα τὴ λίμνης, περσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς τὸ ὀφείας δι' ἀκοῆς μόνης ταράττειν.

38. Λέων

38. Λέων κ' Ὀν Θ κ' Ἀλώπηξ.

Λέων κ' Ὀν Θ κ' Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἤϊλθον πρὸς ἄγαν, πολλῆς ἐν θήρας συλληθ-
θείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὀνῳ διελθὲν αὐτοῖς· ὁ
ᾧ τρεῖς μερίδας ποιησάμεν Θ ἐκ τῆς ἴσων, ἐκλέξασθαι
τάς τε περὶ τρέπελο· κ' ὁ Λέων θυμωθεὶς τ' Ὀνον κατέ-
φαλν. ἔτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζον ἐκέλευσεν, ἡ δ' εἰς μί-
αν μερίδα πάντα σωρῆσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπεν.
κ' ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελίση, διαρεῖν ἔτως
ἐδίδασξεν; ἡ δ' εἶπεν, ἡ τὴν Ὀνον συμφορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀν-
θρώποις, τὰ τῆς πέλας δυσυχήματα.

39. Λέων κ' Ἀρκί Θ.

Λέων κ' Ἀρκί Θ ὁμῶς βενέβρω πεισυχόντες, πρὶ τῇ-
τε ἐμάχοντο. δεινῶς ἐν ᾧ ἀλλήλων διατεθέν-
τες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης κ' κολοδιναῖσαι, ἀπαυ-
δήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ ᾧ κύκλῳ φειῖσα, πεπλω-
κότας αὐτὰς ἰδύσα, κ' τὸ βένεβρον ἐν τῷ μέσῳ κειμένον,
τὸτο διὰ μέσον ἀμφοῖν διαδραμεῖσα κ' ἀρπάσασα, φά-
γασα ὥχετο· οἱ ᾧ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι
ᾧ ἀναστῆναι, δέλαιτοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα
ἐμοχθήμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶντων ἄλλοι κερ-
δαίνεσθαι.

40. Μάν-

40. Μάντις.

Μάντις· ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο· ἐπισάντων δὲ τινὼ ἀφ' ἧνης, καὶ ἀπαγγέλαντες, ὡς αἱ τ' οἰκίας αὐτῶ θυεῖδες ἀναπεπλήμναι τε πάσαι ἦεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφρημένα, ἀνεπήδησέ τε σενάξας, καὶ δερμαῖος ἦεν· τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὥς τ' ἔπεν, ὁ τ' ἀλλότεια πρὸς γὰρ πρὸς δέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ αὐτῶς ἐπερεμανιδίαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τ' μὴν αὐτῶν βίον φαύλως διοικύντας, ὅτι ὃ μὴ ἐν αὐτοῖς περσσηκόντων περνοῦνται περιωμύνας.

41. Μύρμηξ καὶ Πειριερεθ.

Μύρμηξ διεψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ τῶ ῥάδιματι ἀπεπνίγετο. Πειριερεθὸς ὃ τῷ θεασάμενος, κλῶνα δένδρε περιεῤῥα εἰς τὴν πηγὴν ἔρριπεν, ἐφ' ᾧ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξάτης δὲ τις μὲν τῷ τοῦ καλάμους βιωθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Πειριερεθὸν συλλαβῆν ἦεν, τῷ δὲ ὁ Μύρμηξ ἐωρεκώς, τ' τῶ Ἰξάτῃ πόδα ἔδακεν· ὃ ὃ ἀλγίστας, τοὺς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Πειριερεθὸν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

42. Νυκτεῖς καὶ ΒάτΘ καὶ Αἶθθα.

Νυκτεῖς καὶ ΒάτΘ καὶ Αἶθθα ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπροσθεν δὲ γινώσκοντες βίον ζῶν. ἡ μὲν γὰρ Νυκτεῖς ἀργύριον δανεισάμενη, κατέθηκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ ΒάτΘ εἰς τὸ αὐτὸ μετ' αὐτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἶθθα τέτι χαλκὸν, καὶ ἀπέπλυσεν. χιμῶνΘ δὲ σφοδρῶς θυομένη, καὶ τὴν νεῶς περὶ τῆς πύλης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τῷ γλῶττι διεσώθησαν. ἔξ ἐκείνου τίνων ἡ μὲν Αἶθθα τοῖς αἰγιαλοῖς αὐτὴν παρέδραμε. μή περὶ χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττῃ. ἡ δὲ Νυκτεῖς τὸν δανεισάσας φοβημένη, τὴν μὲν ἡμέραν ἐφαίνετο, νύκτωρ δὲ ἐπὶ νομῷ ἐξῆλθεν, ἡ δὲ ΒάτΘ τὴν πλαισίονων ἐδῆτΘ ἐπὶ λαμβάνετο, εἰ περὶ τῷ οἰκίῳ ἐπιγνοῖν ζητήσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ αὐτῶν ἀποδράζομεν, τέτοις ἐς ὕστερον περὶ πύλομεν.

43. Νοσῶν καὶ Ἰαλῆς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῆς Ἰαλῆς ἐρωτώμενΘ ὅπως διελέθη, πλέον εἶπε τῆς δέουσιΘ ἰδρωμέναι. ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τὸτ' εἶναι. ἐκ δ' αὐτῆς ἡ δέουσιΘ ἀπὸ αὐτῆς πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχει, φέρεται συχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς, διαλέλειναί χθαι. ὁ δὲ καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τείτων αὐτοῖς ἐρωτηθεὶς ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρω περὶ πύλομεν. ὁ δὲ καὶ τὸτ' πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἰτα τῆς οἰκίῳ τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντιΘ, ὅπως ἔχει, ἐγὼ, εἶπεν, ὡς ἐστΘ, ὑπὸ τῆς ἀγαθῶν ἀπὸλλυμαι.

Ἐπι.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μὲν θεὸς δηλοῖ, ὅτι μάλιστα καὶ ἀνθρώπων δυσχε-
ραίνοντι τοῦ πρὸς χάριν αἰ βολομένους λέγειν.

44. Ξυλδόμην Θ καὶ Ἑρμῆς.

ΕΤΛΑΘΟΜΕΝΟΣ ΤΙΣ ΤΩΡΑ ΠΡΩΤΟΛΑΜΩΝ ΤΗ ΟΙΚΕΙΩΝ ΑΠΕΒΑ-
 ΛΕ ΠΕΛΕΚΩ, ΑΜΗΧΑΝΩΝ ΤΟΙΝΥΝ ΤΩΡΑ ΤΩ ΟΧΛΩ
 ΚΑΘΙΣΑΣ ΩΔΥΡΕΙΟ. ΕΡΜΗΣ ΤΗ ΜΑΘΩΝ ΤΩ ΑΙΤΙΑΝ, ΚΥ ΟΙΚ-
 ΤΙΕΡΑΣ ΤΗ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΚΑΙ ΑΔΥΣ ΕΙΣ ΤΗ ΠΟΛΙΤΕΥΣΙΝ, ΧΡΥΣΩΝ Α-
 ΝΗΝΕΣΚΕ ΠΕΛΕΚΩ, ΚΥ ΕΙΣ ΤΟΣ ΔΕΙΝ ΟΝ ΑΠΩΛΕΣΕΝ ΗΡΕΠ. ΤΩ
 ΤΗ ΜΗ ΤΩΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ΑΥΤΙΣ ΚΑΙ ΑΒΑΣ ΑΡΓΥΡΕΩΝ ΑΝΕ-
 ΚΟΜΙΣΕ. ΤΩ ΤΗ ΜΗ ΔΕ ΤΩΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗ ΟΙΚΕΙΩΝ ΕΠΟΝΗΘΗ, ΕΚ
 ΤΕΙΤΕ ΚΑΙ ΑΒΑΣ, ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΗ ΟΙΚΕΙΩΝ ΑΝΩΛΕΣΚΕ. ΤΩ ΤΗ ΤΩΤΟΝ
 ΑΛΗΘΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗ ΑΠΟΛΩΛΟΤΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ΕΡΜΗΣ ΑΠΟΔΕΞΑ-
 ΜΕΝΟ ΑΥΤΩ ΤΩ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΩ, ΠΑΝΤΑΣ ΑΥΤΩ ΕΔΩΡΗΣΑΝ
 Ο ΤΗ ΤΩΡΑ ΧΥΟΜΕΝΟ ΠΑΝΤΑ ΠΟΙΣ ΕΤΑΙΡΟΙΣ ΤΑ ΣΥΜΒΑΝ-
 ΤΑ ΔΙΕΞΕΛΗΛΥΘΕΝ. ΩΝ ΕΙΣ ΤΙΣ ΤΑ ΙΣΑ ΔΙΑΠΡΟΞΑΝΘΑΙ Ε-
 ΒΕΛΩΣΑΝ, ΚΥ ΤΩΡΑ ΤΗ ΠΟΛΙΤΕΥΣΙΝ ΕΛΘΩΝ, ΚΥ ΤΩ ΟΙΚΕΙΩΝ Α-
 ΞΙΝΩ ΞΕΠΤΙΤΗΔΕΣ ΑΦΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΡΑΪΜΑ, ΚΛΑΙΩΝ ΕΚΑΘΗΤΟ.
 ΕΠΦΑΝΕΙΣ ΞΝ Ο ΕΡΜΗΣ ΚΑΘΕΝΩ, ΚΥ ΤΩ ΑΙΤΙΑΝ ΜΑΘΩΝ
 ΤΩ ΘΡΗΝΕ ΚΑΙ ΑΒΑΣ ΟΜΟΙΩΣ ΧΡΥΣΩΝ ΑΞΙΝΩ ΕΞΩΛΕΣΚΕΝ, ΚΥ
 ΗΡΕΙΟ, ΕΙ ΤΑΥΤΩ ΑΠΕΒΑΛΕ. ΤΩ ΤΗ ΣΩΗ ΗΔΟΝΗ, ΝΑΙ ΑΛΗΘΩΣ
 Η ΔΙ ΔΕΙ, ΦΗΣΑΝΤΗ, ΜΙΣΗΣΑΣ Ο ΘΕΟΣ ΤΩ ΤΟΣΑΥΤΩ Α-
 ΝΑΪΔΕΑΝ, Ε ΜΟΝΟΝ ΕΚΕΙΝΩ ΚΑΙ ΕΡΧΕΝ, ΑΛΛ' ΕΔΕ ΤΩ ΟΙΚΕΙΩΝ
 ΑΠΕΔΩΚΕΝ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον σω-
αίρεται, τασῶτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιῖται.

45. Ὀν Θ κὺ Κηπωρός.

Ἦδιε, πλῆσα δὲ ἐμόχθης, ἥν' ἔατο τῷ Διὶ ὥς τε τῇ
κηπωρῇ ἀπαλλαγῆς ἐτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότη.
τῷ δὲ Διὸς ἐπακῆσαντι Θ κὺ κελάσαντι Θ αὐτὸν κεραμεῖ
πρασθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρη, πλέον ἢ πρῶτερον ἀχθοφο-
ρῶν, κὺ τὸν τε πηλὸν, κὺ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν ἐν
ἀμείψαι δὲ δεσπότην ἐκέλευε, κὺ βυρσοδέψῃ ἀπεμπω-
λεῖται, εἰς χεῖρας τοίνυν ἤν' ἐπὶ πρῶτον δεσπότην ἐμπε-
σάν, κὺ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτῷ πρᾶσιδόμενα, μὲν σαναγμῶν
ἔφη, οἵ μοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἢ μοι πρῶτον τοῖς πρῶ-
τέροις δεσπότης μένεν. ἔτ' Θ γὰρ ὡς ὁρῶ, κὺ τὸ δέμας με
κατεργάσειαι.

Ἐπιμύθιον.

Θ μῦθ' Θ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὸ πρῶτον δε-
σπότης οἰκείται ποδοῦσιν, ὅταν ἤν' ἑαυτέρων λάβωσι
πείραν.

46. Ὀρνιθοθήρας κὺ Κορυδαλός.

Ἦδιε, ὁρνιθοθήρας ὁρνισιν ἴση παγίδα, Κορυδαλὸς δὲ
τοῖς τὸν πορρῶθεν ἰδὼν, ἐπωθάνετο τί ποτ' ἐργά-
ζοιτο, τῷ δὲ πόλιν κτίζον φαμύν, ἔτα δὲ πορρῶθεν ἑπ-
χωρήσαντι Θ κὺ κρυβέντι Θ, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τῷ ἀνδρὶ
λόγοις πιστάσας προσελθὼν εἰς δὲ βρόχον ἔειπε. τῷ δὲ
Ὀρνιθοθήρᾳ ἐπιδραμόντι Θ, ἐκείν' Θ εἶπεν, ὡς ἔτ' Θ, εἰ
τοιούτῳ πόλιν κτίσεις, ἢ πολλὰς εὐρήσεις ἐνοικῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλισα οἴκοι καὶ πόλεις ἐρημῶναι ὅταν οἱ πρεσβύτες χαλεπαίνωσιν.

47. Ὀδοιπότης.

Ὀδοιπότης πολλὰ ἀνύσας ὁδὸν, ἤνυξαι, εἰ ἄρα εὐρήσει τι, τὸ ἥμισυ τέτε τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν· πεπιτυχὼν δὲ πῆρα μετ' ἑορινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ λαύτῳ ἀνελόμενός, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη ἐπὶ τινὶ ἀνέθηκε βωμῷ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὸ εὐχλὺ, τὸ γὰρ εὐρέσιόν ἐστι τὰ ἐκτὸς καὶ ἐνὸς πρὸς σε διανενέμηναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοῦ Θεοῦ διαπλεονεξίαν κατασοφίζόμενον.

48. Παῖς καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐκ διδασκαλείᾳ τινὶ τῷ συμμαθητῇ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ· καὶ ὅ μὴ ἐμπληξάσης, μᾶλλον μὲν ἐν ἐποδείξι μόνος, προῖον τοῖς χερόνις ἤρξαι καὶ τὰ μείζω κλέπειν· ἐπαυλοφάρω δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τινὶ πρὸς θάνατον· καὶ ὅ μὴ πρὸς ἐποδείξι καὶ ὀλοφρομένης, ἐκείνῳ τῷ δημίῳ ἐδέετο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς ἑῶν. καὶ ὅ ταχέως τῷ νόματι τῷ πατρὸς προδείξας, ἐκείνῳ τὸ ἑῶν τοῖς ὀδύσι δακρὺν ἀφείλετο. καὶ ὅ μὴ πρὸς καὶ τῷ ἄλλων κατηγορήσιν, ὥς ἔμῳνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἡδὴ καὶ εἰς τινὶ μητέρα ἡσέθηκεν· ἐκείνῳ

ἐκείνῳ εἶπεν αὐτὴ γὰρ μοι τὴν ἀπολείας γέγονεν αἴτιος·
 ἂν ᾧ ὅτε τινὶ δέλιον ἐκεκλόφην ἐπέπληξε μοι ἐκ ἂν μέ-
 χει τέτων χωρήσας νῶν ἡγόμην ἐπὶ τὴν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῷ μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένη-
 ων ἐπὶ μείζον αὐξάνει τὰ κακά.

49. Ποιμὴν καὶ Θάλασσαν.

Ποιμὴν ἐν πρὸς θάλασσαν τόπῳ ποιμνιον νέμαν, ἑω-
 ρακῶς γαλινῶσαν τινὶ θάλατταν, ἐπεθύμησε
 πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπωλήσας ἐν τὰ πρὸς ἅλα,
 καὶ φοινίκων βαλάντες πειράμηντο, ἀνέχθη· χειμῶντο δὲ
 σφοδρῶς χυομένη, καὶ τὴν νεῶς κινδυνεύσης βαπτίζεσθαι,
 πάντα τὰ φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τινὶ θάλατταν, μόλις κενῇ
 τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δὲ ἡμέρας ἐκ ὀλίγας παειδόντος τινός
 καὶ τὴν θάλαττης (ἐτυχὲν γὰρ αὐτὴν γαλινῶσα) τινὶ ἡρμίαν
 διαμαζόντο, ὑπολαβὼν ἕτερος εἶπε, φοινίκων αὐτίς,
 ὡς εἰσὶν, ἐπιδυμῆ, καὶ διὰ τῶτο φαίνεται ἡ συχάζεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις
 μαθήματα γίνονται.

50. Ροῖα καὶ Μηλέα.

Ροῖα καὶ Μηλέα πρὸς κάλλος ἦλθον· πολλῶν δὲ ἀμ-
 ριστήρησεν μελαχρὶ χυομένη, βάτο· ἐκ τῶ πη-
 σιον ἀκίσασα φεγγμῆ, παυσάμεθα, εἶπεν, ὡ φίλαι,
 ποτὲ μαχόμεθα.

D 2

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν τῇ ᾗ ἀμεινόνων γάσσει, καὶ οἱ μηδενὺς ἀξιοὶ περῶνται εἶναι τι.

51. Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶον ὄρε· φησὶν ἐν πόλει τῇ μηλεῖ, συκαμινέαν μητέρ ὀρῶ. ἔτα αὐτὸς φησί, λισάνε ὁσμῆς πεπλήρωμαι· κακτεῖτε πάλιν, χαλκῆς, φησί, ψηφίδος κλύπον ἀκέω· ἢ ὃ μήτηρ ὑπολαβύσα ἔπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἦδη καλαμανθάνω, εἰ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι ᾗ ἀλαζόνων τὰ ἀδυνάτα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

52. Σφήκες καὶ Πέρδικες.

Σφήκες καὶ Πέρδικες δέλη σωεχόμηντοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτῷ αὐτῶντες ποιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῆς ὕδατος ταύτῃ τινὲ χάριν ἀποδώσειν· εἰ μὴ Πέρδικες σκάπην τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ Σφήκες κύκλω ποιήσαντες τοῖς κέντραις ἀποσοῦν τὸν κλέπτης. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γέ εἰσι δύο βόες, οἱ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι πάλιν ποιεῖσιν, ἀμεινον ἔν ὅστιν ἐκείνοις δεῖναι ἢ περ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας ἔχοντας ὠφελεῖν μὴ ἐπαγγελλομένους, βλάπτειν δὲ ὃ μεγάλα.

53. Ταῶς

53! Ταῦς καὶ Κολοίος.

ΤΩΝ ὀρίθων βελονῶν ποιῆσαι βασιλέα, Ταῦς
 ἑαυτὸν ἠξίεσθαι διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν αἰρεμένων
 ὃ τῶτον πάντων, Κολοίος ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὲ βα-
 σιλύοντος ἀείδεις ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πᾶς ἡ-
 μῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς ἀρχοντας οὐ διὰ κάλλος
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥάμῳ καὶ φέρνῃσιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

54. Μονίος καὶ Ἀλώπηξ.

Μονίος ἀγείρεται ἐπὶ τινος ἐσῶς δένδρου, τὰς ὁδόντας
 ἔδηγρον· ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τιμῆς αἰτίαν ὅτι
 μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τὰς ὁδόντας θήγει;
 ἔφη, ἐκ ἀλόγως τῶτο ποιῶ, εἰ γὰρ με κίνδυνος πᾶσι αἰν-
 ῶκεν με τιμικαῦτα πρὸς τὸ τὰς ὁδόντας ἀκοῦαν ἀχολᾶ-
 θαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοίμοις ἔσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὴν κίνδυνον ὡφρασκά-
 αἰεσθαι.

55. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλῳ ἀλῆς, θρυλῶν ἔλεγχῳ, οἷμοι
 τῷ τάλαιπῶρῳ καὶ δυσκύνῳ πῆλῳ. ἐ χρυσὲν ἐνοσ-
 φισάμῳ τινός, ἐκ ἀργυροῦ, ἐκ ἄλλο τι ἤν τιμίῳ. κόκ-
 κῳ ὃ σίτε μικρὸς τὸ θάνατῳ μοι προῦξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν διὰ κέρδῳ εὐτελὲς, μέγαν ὑφί-
 σαμῶν κίνδυνον.

56. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸ ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μεί-
 ζων καὶ ταχύτερῳ κυνῶν πέφυκας· καὶ κέρατα
 πρὸς τούτοις ὑπερφύῃ φέρεις πρὸς ἄμμιαν, τί δή ποτ' ἐν
 ἔτῳ τίς τις φοβῇ; κακύνῳ γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὴ
 ταῦτα φῆς τέκνον· ἐν δ' οἶδα ὡς ἐπειδὴν κυνὸς ὑλα-
 κῶ ἀκέσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν ἐκ οἶδ' ὅπως ἐκφύεσ-
 μαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ φύσει δειλὸς ἐδεμίᾳ πα-
 ράνεσις ῥάννυσιν.

57. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ Λαγωοὶ ποτε βρωχθέντες τὸ ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους
 ἀπεκλαίουτο βίον, ὡς ὀπισθαλής εἴη, καὶ δειλίας
 πλέως καὶ γὰρ καὶ ἔσθ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων
 πολλῶν

πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον ἔν ἐῖ) θανεῖν ἅπαξ, ἢ
διὰ βίᾳ τρέμεν. τῆτο τύνω κυρώσαντες, ὥρμησαν χῆ-
ταυλὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσέμενοι καὶ ἀ-
ποπνιγησόμενοι, ἥν ὃ καθημέριον κύκλῳ τῇ λίμνης βα-
τράχων, ὡς τῇ τῆ δρόμος κλύπεν ἡ δονίῳ, εὐθύς εἰς ταύ-
τῃ ἐσπησησάντων, ἥν λαγῶν τις ἀλχινύσερ Θ ἐῖ)
δοκῶν ἥν ἄλλων ἔρη, σῆτε, ἐταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς
αὐτὰς διαπράξῃτε. ἦδη γὰρ ὡς ὄρεσθε, καὶ ἡμῶν ἕτερ-
ὄν ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχῆνες ἔξ ἐτέρων χεί-
ρωνα παχόντων ᾤδαμυθέναι.

58. Ὀν Θ καὶ Ἴππ Θ.

ὈΝ Θ Ἴππον ἐμάκαεισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ
ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦ-
τα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ ὃ καιρὸς ἐπέστη πολέμου,
καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλ Θ ἀνέβη τῇ Ἴππον, πανταχόσε
τῆτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῇ πολεμίων ἐσήλασε, καὶ
ὁ Ἴππ Θ πλεηγείς ἐκείτο. ταῦτα ἐωρακὼς ὁ ὄν Θ τῇ Ἴπ-
πον μέλας ἀλλόμην Θ ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐ δὲ πρὸς ἀρχοντίας καὶ πλεσίς
ζηλῶν, ἀλλὰ τῇ κατ' ἐκείνων φθόρον, καὶ τῇ κίνδυνον ἀνα-
λογίζομεν τὴν πένιαν ἀγαπᾶν.

59. Φι-

59. Φιλάργυρο.

Φιλάργυρές τις ἄπασαν αὐτῷ τὴν ἐσίαν ξαργυρεῖσά-
 μιν, καὶ χρυσὸν βῶλον ποιήσας, ἐν τινὶ τόπῳ κα-
 τάρυξε. Συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ φυχλὺ ἐαυτῷ, καὶ τὴν
 καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἐβλεπε. ὅτε ἡ ἐργατῶν
 τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονός Συνοήσας, ἀνορύ-
 ξας τὸ βῶλον ἀνείλετο. μετὰ ταῦτα κακῶς ἐλθὼν καὶ
 κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρῆναι ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τεύ-
 χας. τότε τις ὁλοφύρομενον ἔταξεν ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτί-
 ᾱν πυθόμενος, μὴ ἔτι, εἶπεν, ὅτι τὸ ἀθύρμα. ἐδὲ γὰρ
 ἔχων τὸ χρυσὸν εἶχε. λίθον ἐν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θῆκε
 καὶ νόμιζε σοὶ τὸ χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοὶ πληρώ-
 σθαι χρεῖαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, ἐδὲ ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν ἐν χρήσει ἡδὲ
 τῷ κτήματι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐδὲν ἡ κλῆσις, εἰ μὴ ἡ χρῆσις
 περὶ.

60. Χῖνες καὶ Γέεανοι.

Χῖνες καὶ Γέεανοι ἐπὶ ταῦτα λειμῶν ἐνέμοντο. τὴν
 θηράων ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέεανοι, κῆφοι ὄν-
 τες, ταχέως ἀπέπλησαν· οἱ δὲ Χῖνες διὰ τὸ βάρος τῶν
 σωματῶν μέναντες βωελήθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκ-
 τήμονες εὐχερῶς φάγουσιν, οἱ δὲ πλεῖστοι βωλῶσιν ἀλι-
 σκόμοι.

61. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Χελώνη Ἀετὸς ἐδίδυτο ἰπλάσας ταύτῳ διδάξαι. τῷ
 ὃ ᾤφαινετο πῶς τὸ φύσεως αὐτῆς εἶδος,
 ἐκείνη μᾶλλον τῇ δειήσει προσέκλινε. λαβὼν ἐν ταύτῳ
 τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶπ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ
 πτερῶν πεσούσα ῥωγείει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις καὶ φρο-
 νιμωτέρων ᾤφαινεσάντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

62. Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν·
 ὃ δὲ τὴν Ἡράκλειον ἐπὶ ῥυμμάχον ἐκάλεσε. τὸ δὲ ἐκ-
 εἶπεν αὐτῇς ἀρετομῆνης γενέσθαι, εἶπεν, ὡς Ἡράκλειος, εἰ
 ἐπὶ ψύλλῃ ἐβλάστησας, πῶς ἐπὶ μέγιστον ἀνταγω-
 νισαῖς ῥωγέησιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ καὶ ἐλαχίστων τῶν θεῶν
 δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἀναγκαίαν.

63. Ἐλαφός.

Ελαφός τ' ἕτερον πεπηρωμένην τὴν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ νι-
 ὄντος ἐνέμελλε, καὶ κατὰ ὕψος τὴν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν
 ξηρὴν διὰ τοῦ κυνηγετήντας ἔχασσε, καὶ ὃ λοιπὸν πρὸς
 θεόν.

θάλατταν, ὅθεν ἐδ' ἐν ὑπὸ πλάει. ὧσα πλέοντες δ' ἔτινες,
 καὶ τέτε σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετύχθασαν. ἡ δ' ἑαυ-
 τῷ ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκα, μὴ δ' ἐν παθῶσα,
 ὡς δ' ἐκ ὧτο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης περδεδομένη.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά
 δοκῶσι, ὠφέλιμα γίνεσθαι· τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

64. Ἐλαφὸς καὶ Λέων.

Ἐλαφὸς κυνηγὸς φάγῃ, εἰς ἄντρον εἰσέδω. Λέ-
 ων δ' ἐκεῖ πετυχεύσας, ὑπὸ αὐτῷ ζωελήφθη,
 θνήσκουσα δ' ἔλεγε, οἱμοὶ ὅτι ἀνθρώπος φάγῃ, τῷ
 δὲ θηρίῳ ἀγριωτάτῳ πειπέσον.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῷ ἀνθρώπων μικρὸς κιν-
 δῶκες φάγοντες μεγάλας ἐπιδέχθησαν.

65. Ἐλαφὸς καὶ Ἀμπέλως.

Ἐλαφὸς κυνηγὸς φάγῃ, ὑπὸ Ἀμπέλῳ ἐκρύβη.
 παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἡ Ἐλαφὸς τελέ-
 ως ἦδη λαθεῖν δόξασα, τῷ τ' Ἀμπέλῳ φύλλων ἐδίειν
 ἤρξατο· τέτων δ' σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπεσφάγητες, καὶ
 ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες τῷ ζῶνι ὑπὸ τοῖς φύλλοις
 τὴν κρύπτεσθαι, βέλουσιν ἀνέλον τῷ Ἐλαφῷ· ἡ δ' θνή-
 σκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πεπινθῆ, ἐπεὶ ἔδει τῷ
 σῶσασάν με λυμάνειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικῶντες τὸ εὐεργέτας ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

66. Ὀν Θ καὶ Λέων.

Ὅταν ποτὲ Ἀλεκίρυὼν σιωβόσκειτο. Λέωνος δ' ἐπελθόντι τῷ Ὀν, ὁ ἀλεκίρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ ἦτον τινὲς ἀλεκίρυόν Θ φωνῶν φρεσίναι) ἔφυγε. ὁ δ' Ὀν νομίσας δὲ αὐτὸν πεφάσθαι, ἐπέδραμεν εὐθύς τῷ Λέοντι. ὡς ἡ πόρρω ἦτον εἰδῶξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τῷ ἀλεκίρυόν Θ ἐφικνεῖτο φωνή, σεραφεὶς ὁ Λέων κατεδοινήσατο. ὁ ἡ θνήσκων ἐβόα, ἀδλιέτω καὶ ἀνόητος. πολέμιον γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἔξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωπων ταπεινότητι ἐπίτηδες τοῖς ἐχθερῶς ἐπιτίθενται, καὶ ἔτις ὑπὸ κείνων ὑπολλύονται.

67. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωρὸς Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ ἡ Κηπωρὸς βελόμην αὐτὸν κείθεν ἀνεγείρειν, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν πρὸς γέγονε καλεῖσθαι, ἡ Κηπωρὸς σεραφεὶς ἔδρακεν ὁ ἡ μετ' ὁδῶν ἐπανιών, δίκαιά, ρησι, πέπονθα, τί δὴ ποτε γὰρ ἡ αὐτόχρεα σῶσαι ἐσκέδασα;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαεῖς.

68. Σὺς καὶ Κύων.

Σὺς καὶ Κύων ἀλλήλοισι διελοιδορῶντο. καὶ ἡ μὲν Σὺς ὤμνυε καὶ τὸ Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρήξεν τὴν κυῖα. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὅτι αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸ πᾶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γάμομον, καὶ ὅπως εἰς ἱερὸν προσίειται. καὶ ἡ Σὺς, διὰ τῆτο μὲν ἐν μάλλον δήλη ὅτι ἡ Θεὸς ἐργασά με. καὶ γὰρ κτείναντα ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποσρέφει. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδίδη εὐμεθέδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

69. Ὑψὺς καὶ Κύων.

Ὑψὺς καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἠελζον. ἔφη δὲ ἡ Κύων εὐτοκος ἐστὶ μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. καὶ ἡ Ὑψὺς ὑπερυχῆσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τῆτο λέγῃς, ἴδαι ὅτι καὶ τυφλὸς πρὸς σελυγίας σκύλακας τίκεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἐν τῇ τάχει τὰ πρὸς γαμῖα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κείνεται.

70. Ὁφίς

70. Ὀφεις καὶ Καρκίνος.

Ὀφεις Καρκίνῳ σωδιντᾶτο, ἑταιρέαν πρὸς αὐτῶν ποιησάμενος. ὁ μὲν ἔν Καρκίνῳ ἀπλὺς ὢν τὸν τρέπον, μετὰ βλάβει καὶ κείνον παρήγει τὴν πανουργίαν. ὁ δὲ ἴδοτιεν ἑαυτὸν παρῆχε περὶ θόμβρον. ἐπιτηρησας δὲ ὁ Καρκίνος αὐτὸν ὑπενείλα, καὶ ὅσον οἶον τε πίεσας φονεῖται. τὸ δὲ Ὀφεις μὲν θάνατον ἐκλαδένει, ἐκείνῳ εἶπεν, ἔτως ἔδω καὶ πρὸς ἐν ἐνὶ καὶ ἀπλὺν εἶ). ἐδὲ γὰρ ἂν ταῦν τῶν δὲ δίκλιν ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις ὡς δόλῳ προσήλθες, αὐτοὶ μάλλον βλάβησιν.

71. Ποιμὴν καὶ Λύκον.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκῳ σκύμνον εὐρών, καὶ ἀνελόμην. ὡς τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δὲ ἠϋξήθη, ἔπειτα Λύκῳ πρὸς αὐτὸν ἤρπασε, μὲν γὰρ κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. γὰρ ὁ κυνῶν ἔδω ὅτε μὴ δυνάμεων κατὰ λαβὴν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑπερρεφόντων, ἐκείνῳ ἠκολούθει, μέλεις ἂν τῶτον κατὰ λαβὴν, οἷα δὲ Λύκῳ, συμμέλεις σκητὴν θήρας, εἶτα ὑπερρεφεν. εἰ γὰρ μὴ Λύκῳ ἔξωθεν ἀρπάσσειε πρὸς αὐτὸν, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐδοιναίτο, ἔως ὁ ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ ὡς πρὸς δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκλεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦν ἐπὶ τρέφει.

E

70. Λέων

72. Λέων κ' Λύκθ.

Λέων γηράσας, ἐνόσῃ καίλακεκλιμῆνος ἐν ἀνίσρῳ. πα-
 ρῆσαν δ' ἐπισκεφόμην τ' βασιλέα πάλιν ἀλώπε-
 κθ, τὰλλα τῇ ζώων. ὁ πόινω Λύκθ λαβόμενος εὐκαι-
 ρίας, καίτη γόρει πρὸς τὸν Λέοντι τ' Ἀλώπεκος, ἅτε δὴ
 παρ' ἐδὲν τιδεμῆνης τ' πάσιων αὐτῷ κρεῖντα, κ' διὰ
 ταῦτα μηδ' εἰς ἐπισκεψίμω ἀριγμῆνης. ἐν τούτῳ τ' πα-
 ρεῖν κ' ἡ Ἀλώπηξ, κ' τῇ τελευτάσας ἡγεράσας τοῦ Λύκου
 ρημάτων. ὁ μὲν ἔν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο, ἡ δ' ὀπο-
 λογίας καίρεν αἰτήσασα, καί τις ἔρη, τ' Σινελδόντων τοι-
 σῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ παλαιάκι σε πείνοσήσασα, κ'
 δεξαμένην ὑπὲρ τ' παρ' ἰαίρῃ ζηήσασα, κ' μαθεῖσα;
 τῇ δ' Λέοντι εὐδὺς τ' δεξαμένην εἰπὲν κελεύσαντιθ,
 ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδέξας τινὲς αὐτῷ δορὸν
 δερμὶν ἀμφιέσῃ. κ' τῷ Λύκῳ αὐτίκα νεκρῷ κειμένῳ, ἡ
 Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, ἔγω εἰ χρὴ τ' δεσπότην πρὸς
 δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμνήσαν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐτέρεα μηχανώμενος,
 καθ' ἑαυτῷ τινὲς πάλιν πετρῆς.

73. Γυνή.

Γυνή τις ἀνδρα μέθυσον εἶχε, τ' ὃ πάθος αὐτὸν ἀπαλ-
 λάξαι θέλυσσα, τοῖον δ' ἐ τι σοφίζεσθαι. κεκαρωμέ-
 νον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τ' μέθης πρὸς αἰτηρήσασα, κ' νεκρῷ δ' ἰ-
 κλῷ ἀναλθῆντα, ἐπ' αἰμῶν ἄρσασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδει-
 ον ἀπερὲς καλῆδεσθαι, κ' ἀπῆλθεν ἡνίκα δ' αὐτὸν
 ἤδη ἀναλθῆν ἐσοχάσας, προσελθῶσα τινὲς δούρην ἐκοπ-
 τε τὴν πολυανδεία. ἐκείνη δ' ῥῆσαντιθ, τίς ὁ τὴν δούρην
 κόπῳ;

κόπῳ; ἢ Γυνὴ ἀπεκείνατο, ὃ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὰ πάρεμι. κἀκεῖνθ, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὧ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπαῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονόω. ἢ ὃ τὸ σῆθθ παλάσσασα, οἶμοι τῇ δυσήνω, φησὶν, ἔδῃ γδ ἔδῃ σορῖ-
σαυμένη ὤνησα, σὺ γδ ἀνερ ἔ μόνον ἐκ ἐπαυδάθης, ἀλ-
λὰ καὶ χείρων σαυτῷ γέγονας, εἰς ἔξιν σοι κατασάντθ
τὸ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ Δημοῖ, ὅτι ἔ δῃ τ κικαῖς πράττειν ἐγ-
χεροῖζεν· ἐστὶ γδ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ θεὸς
ἐπιτίθειται.

74. Κύκνθ.

Ἀνὴρ εὐπορῶν Χῆνα τε ἄμα καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, ἐκ
ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοι. τ μὲν γδ ὠδῆς, τ ὃ τρε-
πέζης ἐνεκεν. ἐπεὶ ὃ ἔδει τ χλωὰ παθεῖν ἐφ' εἰς ἐτρέφε-
το, νύξ μὲν λῷ, καὶ διαγινώσκην ὃ καιρὸς ἐκ ἀφῆκεν ἐκά-
τερον. ὃ ὃ Κύκνθ ἀντὶ τοῦ χλωὸς ἀπαχθεῖς, ἔδει τ
μέλθ, θανάτῳ προσίμιον, καὶ τῇ μὲν ὠδῇ μινυῖ τλω
φύσιν, τλω ὃ τελευτῶν διαφύγει τῷ μέλθ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ Δημοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μεσικὴ τελευτῆς
ἀναβολῇ ἀπεργάζεται.

75. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο τιῆτον αὐτῷ τὸ χρῶμα ἔνδο-
κῶν ἀμελείᾳ τῷ πρέτερον ἔχοντι· καὶ ᾤδαλα-
ζὼν οἰκάδε, πάντῃ μὲν αὐτῷ προσήγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι
ᾧ λυτεροῖς ἐπηρεάτο καθάειρεν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μελαβα-
λεῖν ἐκ ἑῆς, νοσῆν ᾧ τὸ πονεῖν παρυσκώσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένεσιν αἱ φύσεις ὡς προήλθον
τῷ ἀρχῷ.

76. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη πρὸς κάλλος ἐφιλονέκουν. ὑποτυ-
χεῖσα ᾧ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτῷ ἔπεν, ἀλλὰ τὸ
μὲν σὸν κάλλος τῷ ἑαυτῷ ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶ-
μα καὶ χειμῶνι ᾤδαιρέναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ ᾤδαισις τῷ σώματι εὐπρε-
πείας κρείττων ἐστίν.

77. Βύταλις.

Βούταλις ἀπὸ τινος θυεῖδος ἐκρέμασθον νυκτεῖς ᾧ
προσελθεῖσα, ἐπωθάνετο τῷ αἰτίᾳ, δι' ἣν ἡμέρας
μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ ᾧ ᾤδεται· τὸ δὲ μὴ μάτῳ τῷτο
ποιεῖν λεγέσθης, ἡμέρας γὰρ ποιεῖ ᾤδεται. ἡ δὲ

Διὰ τὸτο ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονίῃ. ἡ νυκτερεὶς εἶπεν, ἀλλ' ἔνυνυ σε φυλάττεις δέῃ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

78. Κοχλίας.

Γεωργεῖ παῖς ὅπλα κοχλίας· ἀκέσας ἢ αὐτῇ τρυζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ἥ' οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἀδείξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ὄρεα καὶ δρῶν ἄνθρωπον ἐπονέδισον.

79. Γυνὴ καὶ δεσφαιναί.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς δεσφαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰσάγει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς ἥ' ἀλεκληρύονων ὡδὰς· αἱ δὲ βίβωχως πρὸς τὸν ταλαιπωρήμενον, ἔγνωσαν δὲν ἢ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ ἀποκτείναν ἀλεκληρύονα, ὡς ἐκείνη νύκτωρ θανισάνθη· τὴν δὲ σποιναὶ σιωπῇ δὲ αὐταῖς τὸτο διάπραξαμέναις χαλεπώτεροις περὶ πεισὶν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσφάτις ἀγνοῦσα τὴν ἥ' ἀλεκληρύονων ὥραν ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελῶματα κακῶν αἵτια γίνονται.

80. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος καὶ θεῶν μινωμάτων ὑποτροπιασμὸς ἐπαγγελιομένη, πολλὰ διετελεῖ ποιῶσα, καὶ κέρδους ἐντάθεν ἔχουσα. γυναικῶν δὲ τινες αὐτῇ ἀτελείας, εἶλον καὶ καταδικαθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάλασον ἰδὼν ὅτις ἀπαγομένη αὐτῇ ἔφη, ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ὑπὸ τρέφειν ἐπαγγελιομένη. πῶς δὲ ἀνθρώπων βελῶν μελαπτεῖσαι ἠδωμένης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

81. Γαλή.

Γαλή εἰς ἐργασίην ἐσελθούσα χαλκῆος, τῷ οὐκ ἔτι κειμένῳ περιέλειχε ῥίνῳ. ξυρόμενης ὅττι γλάτης αἵμα πολὺ ἐφέρειτο· ἡ δὲ ἠδέο, νομίζουσα τι τῷ σιδήρῳ ἀφαιρεῖν, ἄχρεις δὲ παρήλως πᾶσαν τῇ γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

82. Γεωργός.

82. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπων χρυσίω πειέτυχε· καθ' ἐκάστῳ
 ἐν τῷ γλῶ ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔσεφε. πᾶς ὃ
 ἡ Τύχη ἐπισάσα, φησὶν, ὧς ἔτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα
 περσανατίδης, ἀπερ ἐγὼ σοι δέδωκα παλετίσαι σε βυ-
 λομύη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μέλαβ' αἰοί, καὶ πρὸς ἐτέρας χεῖ-
 ρας τῶτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τῶν καὶ τὰ με-
 τὰ Τύχῃ μέμνη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὴν εὐεργέτιν ἐπιγινώσκειν,
 καὶ τέτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

83. Ὀδοιπόρου.

Διότι τινες καὶ τὸν Ὀδοιπόρον, καὶ πατέρα πέλε-
 κω εὐεργέτης, ἄτερ' ὁ μὴ εὐρῶν παρῆναι αὐτὸν
 μὴ λέγειν, εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμην· καὶ μικρὸν ὃ ἐπελ-
 θόντων αὐτοῖς ἦν τὴν πέλεκω ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων
 αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὴν μὴ εὐεργέτη σιωδοιπόρον ἔ-
 λεγναι, ἀπολάλαμην· ὁ δ' εἶπεν, ἀπώλα λέγε, ἐκ ἀπο-
 λώλαμην· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὴν πέλεκω εὐρεῖς, εὐρηκα ἔλεγες,
 ἔχ' εὐρήκαμην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῆς εὐ-
 τυχημάτων, εἰδὲν ἐν τῇ συμφορᾷ βέβαιοί εἰσι φίλοι.

84. Βάτραχοι

84. Βάτραχοι.

ΔΤ'ο Βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγγεῖνίον, ἐνέμοντο δ', ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεία καὶ πόρρω τ' ὁ δ' ἐν λίμνῃ, ὁ δ' ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχον. καὶ δὴ τὰ ἐν τῇ λίμνῃ θάλασσῃ φθάνοντο πρὸς αὐτὴν μεταβῶναι, ὡς ἂν ἀσφαλές ἔσται διαίτης μεταλάβῃ, ἐκείνῃ δ' ἐκ ἐπέθετο, λέγων, δυσάποσάσως ἔχῃν τ' τὰ τότε ζωηθείας ἕως ἢ ζωέσθῃ, ἅμα ξαν παρελθῶσαν αὐτὸν ζωθλάσαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοισ ἐπιχρῆντες, φθάνουσιν ὑπολύμφοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

85. Μελιτρυγός.

ΕΙς μελιτρυγὸν τις εἰσελθὼν τὰ κεκλιμμένα ἀπόν-
το τὸ κρείον ἀφείλετο. ὁ δ' ἐπανελθὼν ἐπειδὴ
τὰς κυφέλας εἶδεν ἐρήκας, εἰσήκε τὸ κατ' αὐτάς διερω-
νόμενος. αἱ δ' ἐμέλισσαι ὑπὸ τ' νομῆς ἐπανήκυσται, ὡς
κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖερα
διετίθεν. ὁ δὴ πρὸς αὐτάς, κάκιστα ζῶα, τ' μὲν κλέ-
ψαντα ὑμῶν τὰ κρεῖα ἀδῶν ἀρήκατε, ἐμὲ δ' τ' ἐπιμε-
λέμενον ὑμῶν πωλήτετε.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἀγ-
νοίαν τοῦ ἐχθροῦ μὴ φυλαττόμενοι, τοῦ φίλου ὡς ἐπεί-
λας ἀπαθῆναι.

86. Ἀλκυόν

86. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ὅτι φιλήρημος, ἀπὲρ τῇ θαλάττῃ δια-
τωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θή-
ρας φυλαττόμενῃ, ἐν σκοπέλοις πρὸς θαλάττοις νεοττο
ποιεῖται. καὶ δὴ πότε τίχλειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσασα.
ἤελθουσις δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, ὥστε τὴν θάλασ-
σαν ὑπὸ λάβρῃ κυματωθεῖσαν πνέματι, ὑπεραρθῶ-
ναι τὴν καλιᾶς, καὶ ταύτῃ ἐπικλύσασαν τὸν νεοττο δια-
φθεῖραι. ἢ δὲ ἐπανελθεῖσα, καὶ γνῶσα τὸ περαχθὲν, ἔπει-
θελαία ἐγωγε, ἢ τις τὴν γλῶσσαν ἐπέβλεπον φυλαττο-
μένη, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλὰ γέγονεν
ἀπιστοτέρως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὸν ἐχ-
θρὸν φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλὰ χαλεπωτέρως
τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

87. Ἀλιδίς.

Ἀλιδίς ἔν τινα ποταμῷ ἡλίδεν· διατεῖνα δὲ τὰ
δίκτυα καὶ τὸ ρεῦμα πειλαβὼν ἐκατέρωθεν, κα-
λωδίῳ περισδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ
ἰχθυὲς φεύγοντες ἀπὸ φυλάκως τοῖς βράχοις ἐμπέσω-
σι. τῶν δὲ πρὸς τὸν τόπον οἰκόντων τὶς δεασάμενος τοῦτο
ποιεῖν, ἐμέμφετο ὡς τὸ ποταμὸν θοάεντα, καὶ διηδὲς
ὕδωρ μὴ συγχωρεῖν τὴν πίναν. καὶ ὅς ἀπεκείνατο, ἀλλ' εἰ μὴ
ἔτις ὁ πειλαμὸς τὰς δίττας, ἐμὲ δέησεν λιμώττονα
ἀποθανεῖν.

Ἐπὶ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἤν' πόλεων οἱ δημαγωγοὶ
 τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς παλείδας εἰς τὰς
 πειάγῃσιν.

88. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Ἐθὺς ὄντης τοῖς πλέεσι Μελιταῖα κωμῖδια καὶ πῖ-
 δήκους ἐπάγειας πρὸς ᾠραμυθίαν τὴν πλεονέκων
 τίς εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πῖθηκον. ἡγομῶν δ' αὐτῷ καὶ
 τὸ Σένιον τὸ τ' Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χερμῶνα Ἰσοδρόν
 σιμέβη ἡγεῖας. τ' ἡ νεὺς πελιδνείσης, καὶ πῶν διακο-
 λυμῶνων, ἐνὶ χερσὶ καὶ ὁ πῖθηκος. Δελφίς δ' ἐτις αὐ-
 τὸν δεασάμενος, καὶ ἀνθρωπὸν εἶδ' ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν
 αὐτῷ διακομίζων ἐπὶ τῷ χέρσῳ. ὡς ἡ καὶ τ' περὶ αἰ-
 ἐργετο τὸ ἤν' Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπωδάνετο τῷ πῖθηκῳ,
 εἰ τὸ ἡν' ὅστις Ἀθηνῶν. τῷ ἡ ἐπὶ ὄντης, καὶ λαμπρῶν
 ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τ' πε-
 ραῖα ἐπίσσει. ὑπολαβὼν ἡ ὁ πῖθηκος περὶ ἀνθρώπου
 αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶδ' αὐτῷ καὶ σωθήη. καὶ
 ὁ Δελφίς ἐπὶ ποσέτω φάσει ἀγανακτῆσας βαπτίζων
 αὐτὸν ἀπέκλιθεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τῷ ἀλήθειαν ἐκ εἰδότες,
 ἀπατᾶν νομίζουσιν.

89. Μῦθος

89. Μῦαι.

ΕΝ ΤΙΝΙ ΤΑΜΕΩ ΜΕΛΙΘ ΕΚΧΥΘΕΝΘ, Μῦαι περισ-
πλάσαι καλήδιον. ἐμπαλῶτων ὃ πρὸ ποδῶν ἀνα-
πλήναι ἐκ ἔχον, ἀποπνιγόμεναι δὲ ἔλεγον, ἀδλιαί ἡμεῖς,
ὅτι διὰ βροχῆαν βρώσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κα-
κῶν αἰτία γίνεσθαι

90. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

ΕΡΜῆς γινῶναι βελόμηνΘ ἔν τινι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
ποις ὄξιν, ἤκεν εἰς Ἀγαλματοποιῶ, ἑαυτὸν εἰκάσας
ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενΘ ἀγαλμα τῷ Διὶ, ἡρώτα, πο-
σε τίς αὐτὸ πείσας δώσειαι. τῷ δὲ ἐπὶ νύκτι δραχμῆς,
γελάσας, πόσε τὸ τ' Ἡρας ἔρη; εἰπὼνΘ ὅ, πλείονΘ.
ιδῶν καὶ τὸ ἑαυτῷ ἀγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἀγρε-
λός ὄξιν Θεῶν καὶ κερδῶνΘ, πολὺν αὐτῷ πρὸς τοῖς ἀνθρώ-
ποις εἶδ' ὅ λόγον, ἤρετο πρὸς αὐτῷ. ὁ δὲ Ἀγαλματοποιός
ἔρη, ἐὰν τέτεις ὠνήσῃ, καὶ τῷτον περὶ δῆκλω σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος περὶ ἀνδρα κενύδοξον, ἐν ἐδεμιά πρὸς
ἄλλας ὄντα τιμῇ.

91. Ἑρ-

91. Ἑρμῆς καὶ Τερεσίας.

Ἑρμῆς βελόμηνον τὴν Τερεσίην μανθικὴν εἰ ἀληθῆς
 ὅτι γῆναι, κλέψας τὰς αὐτῆς βῆς καὶ ἀγροικίας,
 ἤκεν ὡς αὐτὴν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ
 κατήχθη. καὶ ὅ ἦν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῇ Τε-
 ρεσίᾳ, ἐκείνητον φθλαδὸν καὶ Ἑρμῆν, καὶ ἤλθεν, οἰωνόν
 τινα ποιεῖν τῷ κλέπτῃ σκεψόμενον, καὶ τέτω παρήνει φρά-
 ζειν αὐτῷ, ὃν τινα ἂν τῷ ὀρνίθῳ δεῶσθαι. ὁ δ' Ἑρμῆς
 τὸ μὲν πρῶτον δεασάμενον Ἀεῖδον καὶ αἰεσιγῶν ἐπὶ τὰ
 δεξιά δι' ἱπλάμενον, ἔφρασε· τὸ δ' ὀήσαντι μὴ πρὸς
 αὐτὸς εἶναι τῶτον, ἐκ δ' ἄλλῃ Κορώνῃ εἶδεν ἐπὶ τινος δέν-
 δρου καθήμενον, καὶ ποτὲ μὲν ἀνω βλέπεσαν, ποτὲ δ' πρὸς
 τὴν γῆν κατεκύττεσαν, καὶ τῷ μάντι φράζει· καὶ ὅς ἑσθι-
 χὼν εἶπεν, ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τὸν τετρα-
 νόν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς τὰς ἐμὰς ἐπολήφομαι
 βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χρῆσασθαι ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

92. Κωῖες.

ἔχον τὶς δύο Κωῖας, καὶ μὲν ἑτέραν θηράειν ἐδίδαξε,
 καὶ ὅ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἰ ποτε ὁ θηρά-
 τικὸς ἤγρῃε τι, καὶ ὁ οἰκὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ καὶ θόι-
 νης. ἀγανακτῆντος δ' αὖτε θηράτικῃ, κακείνον ὀνειδίζοντος,
 εἰ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ μοχθεῖ, ἐκείνητον δ' ἡμῶν
 πονῶν τοῖς αὐτῷ τρέφεσθαι πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε,
 μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ δεσπότην μέμφοι, ὅς ἐ πονεῖν με ἐδί-
 δαξεν, ἀλλὰ πόνας ἀλλοτρίους ἐδίειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπισάμβουοι,
καὶ μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἔτως ἀγάγῃσιν.

93. Ἄνὴρ καὶ Γυνή.

Ἐκων τὶς γυναικα, πρὸς τοῦ καλ' οἶκον ἅπαντας ἀπε-
χθῶς ἔχουσιν, ἡβελήθη γυνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοῦ πα-
τρὸς οἰκέτας ἔτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου πρε-
φάσεως πρὸς τὴν αὐτῆς αὐτῶν ὑπερέλλει πατέρα, καὶ δὲ ὁ-
λίγας ἡμέρας ἐπανελεύσεως αὐτῆς, ἐπωδάνειο, πᾶς
πρὸς τοῦ ἐκεῖ διεχθῆτο. καὶ ὁ φαρμῆς, ὡς οἱ βεκόλοι καὶ
οἱ ποιμῆς μετ' ὑπερέλλειο πρὸς αὐτῶν ἔφη, ἀλλ' ὦ
γυναι, εἰ τέτοις ἀπεχθάνη, οἱ ὄρθρῳ μὲν τὰς ποίμνας
ἔξελαύνουσιν, ὁ δὲ ὁ εἰσίασι, τί χρὴ πρὸς δοκᾶν περὶ τέ-
των, οἷς πᾶσαν σιωδῆτεες τῶν ἡμέραν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω πολλάκις ἐν τῶν μικρῶν τὰ
μεγάλα, καὶ τῶν πρὸς ἡλίων τὰ ἀδύνατα γνωρίζεται.

94. Ἐεῖφ καὶ Λύκε.

Ἐρεφῶ ὑπερέλλει τὴν ποίμνην, ὑπὸ Λύκε καλῶς δειώκε-
το. ἐπὶ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ
πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γνήσιομαι, ἵνα μὴ ἀνδῶς ἀπο-
δάνω, αὐλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. καὶ ὁ Λύκε αὐ-
λῆσαι, καὶ τὸ Ἐεῖφ ὀρχημῆς, οἱ κωμῆς ἀκύνειες, καὶ Λύ-
κον ἐδείκον. ὁ δὲ ὁ πρὸς πρὸς τῇ Ἐεῖφ φησὶ, δικαίως
ταῦτά μοι γίνονται. ἔδω γὰρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητῶν
μὴ μιμεῖσθαι.

Ε

Ἐπι

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τ' μὲν πρὸς αὐτὴν πεφύκασιν ἀμελῆντες, τὰ δ' ἑτέρων ἐπιτηδύειν περὶ μὲν οἱ, δυσυχίας περὶ πῆυσιν.

95. Καρκῖν' καὶ Ἀλώπηξ.

ΚΑΡΚΙΝ' ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς ἐπὶ τιν' ἐνέμελλο τότε. Ἀλώπηξ δ' ἐλπίσασα, ὡς ἐδεάσασθαι, προσελθούσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὃ δ' ἐμὲλλον καλὰ βίβρασκεως, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάττιον ὦν, χερσαῖον ἠεὶ κλήθην γλυκέως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκίαν καλὰ λησύνοντες ἐπιτηδύμαθα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχρήντες ἐκόντως δυσυχέσιν.

96. Κισσαροδός.

ΚΙΣΣΑΡΩΔΟΣ ἀφύης ἐν οἴκῳ κεκοινωμένη στυγερῶς ἄδων καὶ ἀντηχέσης αὐτῇ τ' φωνῆς ὥσθι Κισσαροδός εὐφρονος ἔσθι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τέτρω, ἔγνω δεῖν καὶ δεάτρω καὶ αὐτὸν ἐπιδεῖναι. ἀφικόμην δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ἄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἔξασαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τῶν ῥητόρων ἐγνοίην ἐν τῇ σχολῇ δοκῆντες εἶναι τινες, ὅταν ἐπὶ ταῖς πολιτείαις ἀφίκομαι, ἐδιδόντες αὐτοῖς ἐξίστι.

97. Κλέ.

97. Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινὰ ἐσσελθόντες οἰκίαν, εὐδὲν εὗρον εἰ μὴ ἀλεκίρυονα, καὶ τόνον λαθόντες ἀπήρσαν. ὁ δὲ μέλλων, ὑπὸ αὐτῶν θύεσθαι, εἰδὼς, ὥς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμ^Θ ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἑώρασαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τόσε μᾶλλον θυόμενοι ἐκείνους καὶ ἐγείρων, κλέπτην ἡμᾶς ἐκ εἶς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῖται, αἱ τοῖς χρηστοῖς ὄντιν εὐεργετήματα.

98. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαρτυρούσῃ, καὶ διὰ τὸ μαρτυρεῖν ὡς παρελέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παειόντας, ἤκεν ἐπὶ τὴν δένδρον, καὶ σᾶσα, μεγάλως ἐκράξεν. αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ φωνῶν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγμάτων, ὑποτυχὼν τις ἔφη ἀπίωμεν αὐτῷ, Κορώνη γάρ ὅστιν ἢ τις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν ἐκ ἔχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τὰς αὐτῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

99. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθλωᾷ θυόσα, κυῖα ἐπὶ ἐσίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ
 πρὸς αὐτῇ ἔφη, τί μάτῳ τὰς θυσίας ἀναλίσ-
 κεις; ἢ γὰρ Θεὸς ἔτω σε μισεῖ, ὥς καὶ ἡ σὺ συντελέσων σοι
 οἰωνῶν τῷ πρίν περὶ εἰλῆν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ
 τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θυώ, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδους τοῦ ἔχ-
 θρὸς εὐεργετοῦν ἐκ ὀκνήσιν.

100. Κόραξ καὶ Ὄρις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὥς καλεῖσθαι ἐν τινι εὐηλίᾳ
 τυπῶ Ὀριν κοιμώμενον, τοῦτον ἀπαπλᾶς ἤρπασε. τὸ
 δὲ ἐπισφαμένῳ, καὶ δακόντῳ αὐτὸν, ἀποθνήσκον μέλ-
 λων ἔρηκε, δείλαιον ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὖρεν ἔρμαιον, ἔξ
 καὶ ὑπολύμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σω-
 τηρία κινδυνώσαντα.

101. Κολοῖδες καὶ Πείσεραϊ.

Κολοῖδες ἐν τινι πείσεραϊ πείσεραϊ ἰδὼν καλῶς τρε-
 φομένης, λαλάνης ἐαυτὸν ἤλθεν, ὥς καὶ αὐτὸς τὴν αὐ-
 τῇ διαίτης μέγαλη φόβον. αἱ δὲ, μέχει μὲν ἡσύχαζεν,
 οἱ δὲ-

οἰόμεναι, πείθεράν αὐτὴν εἶ), προσείηλο· ἐπεὶ δὲ ποιεῖν
λαθόμενος ἐφθέγγατο, τιμικαῦτα τὴν αὐτὴν γνῶσαι φύ-
σιν, βλήλασαν παῖδας· καὶ οὗς ἀποτυχὼν τὴν αὐτὴν τε-
φῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς Κολοίους πάλιν. καὶ κῆνοι διὰ τὸ
χρῶμα αὐτὸν καὶ ἐπυγνόησας, τὴν μὲν αὐτῆς διαίτης ἀπεῖρ-
ξαν, ὥς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδεμίνας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεί-
σαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὰ μηδὲν ὠφε-
λεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ πρὸς τὴν πολλὰ κίς.

102. Κολοίος.

Κολοίον τις συλλαβὼν, καὶ δῆσας αὐτὴν τὴν πόδα λίαν
τὴν ἑαυτὴν παρέδωκε παιδί. ὃ ὅ μὴ ὑπομένειας τὴν
μὲν ἀνθρώπων δίαταν, ὥς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχεν
φυγὼν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτὴν καλιάν. περὶ τὴν δὲ
δεσμὴν τοῖς κλάδοις, ἀποπλῦναι μὴ δύναμην, ἐπειδὴ
ἀποδνήσκην ἐμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, δέλαιον ἔγωγε,
ὅς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομένειας δουλείαν, ἔλαθον
ἑμαυτὸν τὴν ζῶντος σερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἐὰν ὅτε μελείων κινδυνῶν
ἑαυτοὺς βελομένοι ῥύσασθαι, εἰς μελέζας περὶ πλῆσιν.

103. Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φάρ-
μακον εἶχεν. ὃ ὅ τὸ τοῦ τείφας, καὶ μέτερον
ποιήσας,

ποιήσας, ἴσον ἐκάσῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος τῶ σκυτέως ὑπολθὲν ἦτορ, πολὺ κατελέλθ' ἰοφάρμακον, ὅλῳ λαβὼν τὴν θυεῖαν ἐνέχεεν αὐτῷ· καὶ τότε σῶσεν τὸν τεχνίτην ἀπανίας φάρμακον, μάλιστα δὲ πάντων τὸν σκυτέα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος περὶ φαρμάκων τεχνίτην.

104. Ζεύς.

Ζεύς πλάσας τὸν ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθήσας αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνῳ δὲ ἐνδεῖναι τὴν αἰχλὴν ἐπελάβετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τῶ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἢ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεξεν ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ Ζεὺς αὐτῇ ἐνέκετο, ἔφη, ἀλλ' ἐγὼ γε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ἢ ὁμολογίαις, ὥς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δὲ εἰσέλθῃ, αὐτὴν ἔξελύσομαι ὡς αὐτὴν. ὑπὸ δὲ τότε σῶσεν πάντας τὸν πόρον ἀναιχμῶτες (ἔ).

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ὑπὸ ἔρωτος κατεχομένους ἀναιχμῶτες (ἔ) συμβαίνει.

105. Ζεὺς.

Ζεύς γάμος τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰς αἶμα μόνος δὲ τῆ Χελώνης ὑπερησάσης, διαφορῶν δὲ αἰτίαν τῆ ὑπερήσεως ἐπωθάνειο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτῇ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔπαρεχόμετο. τῆ δὲ ἐπέσης, οἶκον φίλον, οἶκον αἰετός, ἀγανακτίσας καὶ αὐτῆς, κατεδίκασε τὸ οἶκον βασάζουσιν πεφύκεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰρῶνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελεῖν.

106. Λύκος καὶ Πέρβερατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν διηχθεὶς, κακῶς πάσχων, ἐβέβηλετο. τερψῆς δὲ ὑπορῶν, θεασάμενος Πέρβερατον, εἰδὼς ποῖον ἐκ τῶν κυνῶν εἶναι αὐτὸν, ποταμὸν κομίσαι. ἐπεὶ δὲ σὺ μοι φησι, δώσεις ποῖον, ἐγὼ τερψῆν ἐμαυτῷ εὐρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὴν ἔφη, ἀλλ' ἐάν ἐγὼ ποῖον ἐπιδῶ σοι σὺ καὶ τερψῆ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος περὶ ἀνδρα κακῆς γον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδραμόντα.

107. Λαγωοί.

Λαγωοὶ ποτε πολεμῶντες Ἀετοῖς παρεκάλαν εἰς συμμάχίαν Ἀλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβουθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἡ δειμὴ τίνες ἐσὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες τ' ἑαυτῶν σωτηρίας ἀφιστρέφουσιν.

108. Μύς-

108. Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνθρωπότης, καὶ τῇ γεωργίᾳ διωκεκῶς προσέχων, ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἔρκεσσι πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑῷ γειτόνων καρπὸς ὑφηρεῖτο· ὃ δὲ Ζεὺς ἀγανακτῆσας ἐπὶ τῇ τέττε πλεονεξίᾳ, μέλει μόρφωσεν αὐτὸν εἰς τέτο τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὃ δὲ τινὲ μορφῇ ἀλλάξας, τινὲ διάθεσιν ἐμετέβαλε. μέχρι τοῦ τῶ νῦν τὰς ἀρέρας περὶ τὸν ἑῷ ἐτέρων πόνοιν συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀπιδιοσυνείζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσφι πονηροὶ, καὶ τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μετεβληθῶσι, καὶ τρέπον ἐμετεβάλλονται.

109. Νυκτεῖς καὶ Γαλή.

Νυκτεῖς ἐπὶ γῆς πεσεῖσα, ἐπὶ Γαλῆς σινελήφθη, καὶ μέλλουσα ἀναρῆσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδέετο. καὶ ὁ φάσμα, μὴ δυνάμεν αὐτὴν ἀπλῦσαι, φύσφι καὶ πᾶσι τοῖς πῆλυοις πολεμεῖν, αὐτὴν ἔλεγε, ἐκ ὅρων ἀλλὰ μῦς ἐστίν. καὶ ἔτιως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσεῖσα, καὶ ὑπὸ ἐτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδέετο. καὶ ὁ ἀπίστος, ἀπασιν ἐχθραίνεν μυσίν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτεῖς ἔλεγε εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτιω σωμένη δις αὐτὴν ἀλλάξαμεν τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν λογιζομένους, ὥς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματίζόμενοι πολλάκις τοῦ κινδύνου ἐκφεύγουσιν.

110. Ὀδοί-

110. Ὀδοιπύροι.

Ὀδοιπύροι καὶ ἄτινα ἀγριαλὸν ὁδὸν ἦλθεν ἐπὶ τὴν σκοπιάν. καὶ κῆθεν δεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλῃν ᾤθησαν. διὸ δὴ προσέμνην, ὥς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγχευτέρῳ ἐχέλει, καὶ ἐτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκεν βλέπειν. ἔξενεχθείη δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὥς ἄρα μάτῳ ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἔξ ἀπρόπτης δοκῆσιν φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, ἐξενὸς ἐνείσκειν αἰετοὶ.

111. Ὀνθ ἄγειθ.

Ὀνθ ἄγειθ Ὀνον ἰδὼν ἦμερον ἐν τινὶ εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τὴν τροφῇ ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφορέντα, καὶ τὸ ὀνηλάτῳ ὀπιθεῖν ἐπὶ ὁμόμῃ, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε ἐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ ὡς ἐκ ἀνδρῶν κακῶν μεγάλων τῷ εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἑστὶ ζηλωτὰ τὰ κατὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωρίαν κέρδη.

112. Ὀνεί.

112. Ὅροι.

Ὅροι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρὸς τῇ ἐπεμψαν πρὸς τὴν Δία, λύσιν τῆς πόρων ἀνέμῳ. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδείξει βερόμην, ὅτι τὸ ἀδυνάτον ὄν, ἔφη, τότε αὐτὸς ἀπαλλαγῇσιν τῇ κακοπαθείας. ὅταν ἔρηνις ποιήσῃσι ποταμὸν. καὶ κενὸι αὐτὸν ἀληθῶς ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τῆς νῦν ἔνθα ἂν ἕρον ἐτέρων ἴδωσιν ὄντων ἐν αὐτῇ καὶ αὐτοὶ περὶ ἱστῶμενοι ἔρῃσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ πεπερωμένον ἀντιτάττειν ὄν.

113. Ὅροι καὶ Ἀλώπηξ.

Ὅροι ἐνδυσάμενος λεοντῷ περιέειπε τὰ λατῆς ζώων ἐκφοβῶν, καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπετρέπε καὶ ταύτῃ δειδίτῃσιν. ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτῇ φθιγγαλῶς παρακηκοῦσα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴδι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμῶς ἤκησα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῆς ἀπαιδύτων, τοῖς ἐξωδοκῆναι τινες εἶναι, ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ γλωσσαλγίᾳ ἐλέγχονται.

114. Ὅροι.

114. ὈνΘ κὺ Βάτραχοι.

ὈΝΘ ξύλα βασιάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθή-
σας ᾧ ὡς κατέπεσεν, ἔβανασινῶαι μὴ δυναμένη, ὡ-
δύρετό τε κὺ ἔγενεν. οἱ ᾧ ἐν τῇ λίμνῃ Βάτραχοι ᾧ σε-
νασμένων τέτε ἀκίσαντες, ὡ ἔτΘ, ἔφασαν, κὺ τί ἂν ἐποί-
ησας, εἰ ποσῶτον ἐνλαῶθα χέρονον διέτεινες, ὅσον ἡμεῖς,
ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν ἔτως ὡδύρη.

Ἐπιμύδιον.

Τέτω πῶ λόγῳ χρήσαι' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον;
ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορῶντα, αὐτὸς τῶν πλείους ῥα-
δίως ὑφιστάμενΘ.

115. ὈνΘ κὺ Κόραξ.

ὈΝΘ ἡλωμένηΘ ᾧ νῶτον, ἐν τινι λειμῶνι ἐνέμετο.
ΚόρακΘ ᾧ ἐπικαδίσανθῃ αὐτῶ, κὺ πὺ ἔλκΘ
ξαίνονθῃ, ὁ ὈΝΘ ὡσκατο κὺ ἡλατο. τῷ ᾧ ὀρηλάτε πόρ-
ρωθεν ἰσαμένη κὺ γελῶνθῃ, ΛύκΘ παειῶν αὐτὸν εἶδε,
κὺ ἔφη, ἄβλιοι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀρθῶμεν αὐτῶ διωκό-
μεθα, τέτω ᾧ κὺ πρῶσεγγελῶσιν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆργοι ἤν' ἀνθρώπων κὺ
μόνον φανέντες δηλοῖ εἰσιν.

116. ὈνΘ

116. Ὀνθὺ καὶ Ἀλώπηξ.

ὈΝΘ καὶ Ἀλώπηξ κοινὴν ἰάν στωδέμενοι πρὸς ἀλλή-
 λους ἔξῃλθον εἰς ἄγρην. Λέοντι δ' αὐτοῖς περὶ
 χόρῳ, ἢ Ἀλώπηξ τ' ἐπηρετμήμον ὁρῶσα κίνδυνον πρὸς-
 ελθῶσα πρὸς Λέοντι, πρὸς αὐτὴν αὐτὴν τ' Ὀνον ὑπέχετο,
 εἰάν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐταγέλλῃ. τῷ δ' ὑπολύσει
 αὐτῷ φήσαντι, ἐκείνη πρὸς αὐτὴν τ' Ὀνον εἰς τινα
 πάλιν ἐμπέσειν παρεσκιάσει, καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκείνον
 φάσκει μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν Ἀλώπεκα σπύρειν,
 εἰς δ' ἔτι καὶ τὸν Ὀνον ἐτρέφει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβελόντες,
 λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτὲς περὶ ἀπολύντες.

117. Ὀρνις καὶ Χελιδών.

ὈΡΝΙΣ Ὀρεως ἀδ' εὐρύσσει, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνουσα
 ἔξεκόλαψε. Χελιδὼν δ' θρασυμυῖα αὐτῇ, ἔφη,
 ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἄπερ αὐξήθῃς, ἀπὸ σὺ
 πρῶτης τῷ ἀδικεῖν ἀρξέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσδης ὅστις ἢ πονηρία,
 καὶ τὰ μέγιστα εὐεργετῇται.

118. Κά-

118. Κάμηλθ.

Ὅτε πρῶτον Κάμηλθ ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέν-
τες, καὶ τὸ μέγεθθ καὶ ἀπλαγῆτες, ἔφασκον. ὡς
ὃ χεῖνα περιόνηθ σωεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐδάρρησαν
μέχει τῶ προσελθεῖν· αἰδοῦμενοι ὃ χτὶ μικρὰ τὸ ζῶον ὡς
χολιῶν ἐκ ἔχουσιν, τοσῶτον καὶ ἀφρονήσεως ἦλθον, ὡς τε καὶ
χαλινὸς αὐτῇ πεδύνηται, πασὶν ἐλαύνειν δειδῶκασιν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων, ἢ
ζωήθια ἀκαφρόνητα ποιεῖ.

119. Ὀφίς.

Ὀφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων παλῆμεθθ, τὰ Διὶ
ἐνετύχαιεν. ὃ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ
τὸ πρῶτον παλῆσαντα ἐπληξας, ἐκ αὐτοῦ δαυτερόθ ἐπε-
χέρησε τὸ ποιεῖν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρῶτον ἐπιβαίνουσιν
ἀνδράσιν τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

120. Πεισιτερά.

Πεισιτερά διήφη συνεχομένη, ὡς ἐδεῖσθαι ἐν τινι τό-
πῳ καλῆθαι ὑδατος γεγραμμένην, ἐνόμισεν ἀληθι-
νὴν εἶναι, διὸ καὶ πολλὰ τὰ ροῖζα ἐνεχθεῖσα, ἐλάθεν ἐαυ-
τήν.

τὴν τὴν πίναν ἐμπεσῶσα, ὥς καὶ τῇ πλεῶν αὐτῆς φει-
κλαδέντων καλαπесεῖν ἐπὶ γλῶ, καὶ ὑπότινθ τῇ φει-
τυχόντων ἀλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῇ ἀνθρώπων διὰ φροδῶν
περδυμίας, ἀφεισκέπῳς πρῶγμασιν ἐγχειρῶντες ἐμ-
βάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὀλεθρον.

121. Πεισερεὶ καὶ Κορώνῃ.

Πεισερεὶ ἔν τινι φεισερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκ-
νία ἐφρυάττετο. Κορώνῃ δ' αὐτῆς ἀκέσασα, ἔφη,
ἀλλ', ὦ αὐτῇ, πέπαυσο ἐπὶ τῷ σεμνωμένῳ. ὅσῳ γὰρ
ἐν πλείονα τίκῃς, τοσούτω καὶ πλείους λύπας σινάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῇ οἰκετῇ δυσυχέσταται εἰ-
σὺν, ὅσοι ἐν τῇ δαλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιεῖσιν.

122. Πλέσιθ.

Πλέσιθ δύο θυγατέρας ἔχων, τὴν μιᾶς ὑποδανέσσης,
θελῶσας ἐμιθῶσατο. τὴν δ' ἑτέρας παιδὸς λεγέ-
σης, ὥς ἀδελφαὶ ἡμεῖς, αἱ γὰρ αὐταί, ὧν ἔστι τὸ πένθος,
θελῶν ἐκ ἰσμεν, αἱ δ' ἢ μὴ περσῆκεσαι ἔτω φροδῶν κα-
πῶναι. ἢ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ ἔτω
θελῶσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ ταῦτο ποιεῖσιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἐκ ὀκνέσιν ἀλλοτείας συμφορᾶς ἐργολαβεῖν.

123. Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα ὑπα-
σρώσας ὑπὸ δρυὶ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸ καρ-
πὸν κατέσκει. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὸν βαλάνυκον, ἐλα-
θον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὼν κατε-
βὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὦ κἀκίστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς
λοιποῖς ἔετα εἰς ἐσθίτας παρέχετε, ἐμὲ δὲ τρέφοντες ὑ-
μᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀπέλεθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ ἄ-
νοιαν, τὸν μηδὲν προσήκουσας ἐνεργεῖντες καὶ τῶν οἰκεί-
ων φάυλα ἐργάζονται.

124. Ἀλιδῶς καὶ Σμαεῖς.

Ἀλιδῶς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνυῖε.
καὶ Σμαεῖδα. Σμικρὰ δὲ ἔσα, ἰκέτεον αὐτὸν νῦν
μὴ μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' εἶσαι διὰ τὸ Σμικρὰν τυφ-
χάνην, ἀλλ' ὅταν αὐξυνῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γήσμαι,
συλλαβεῖν με δωήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μέζονά σοι ὠφέλειαν
ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιδῶς εἶπεν, ἀλλ' ἐγώ γε ἄνους ἂν εἴην, καὶ
τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδιον, καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ προσδο-
κᾶμενον καὶ μέγα ὑπάρχη ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἄνθρωπος, ὁ δὲ ἐλπίδα μείζοντος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείδους σμικρὰ ὄντα.

125. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπος τις εἶχεν Ἴππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ δόντων ἦ ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος πρὸς τὸν Ἴππον, ἄρσεν ἐν τῷ ἐμὲ βάρος, εἰ θέλεις εἶ με σῶν, ὃ ἦ ἐκ ἐπείδῃ, ὃ ἦ ὄνος πεσὼν ἐν τῷ κόπῃ ἐτελεύτησεν. τῷ ἦ δεσπότης πάντα ἐπιτέλει αὐτῷ, καὶ αὐτὸς τῷ ὄντι δορᾶν, θρῆνων ὁ Ἴππος ἐβόα, οἴμοι πρὸς παναθλίω, τί μοι σωθήσῃ πρὸς ταλαιπώρῃ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέμας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συνηκοντες, ἀμφοτέρωθεν σωθήσονται ἐν βίῳ.

126. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπος τις πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, σωματικῶν καὶ αὐτῷ. χειμῶντος ἦ καὶ ψυχῆς ῥυμῆς, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρειν πρὸς σόματι ἀπέπνυε, τῷ ἦ Σάτυρος ἐπερωτήσας αὐτὸν, διὰ τί αὐτὸν τῷτο προστίθεις, ἔφη, τὰς χεῖρας με θερμαίνω ἐν τῷ κρύει. μὲν μικρὸν ἦ ἐδέσμευε, θερμὰ προσενεχθείη, ὁ ἄνθρωπος προσφέρειν πρὸς σόματι ἐφύσα αὐτό. πωθανομένη ἦ πάλιν διὰ τί αὐτὸν τῷτο προστίθεις, ἔφη, τὸ ἐδεσμα καὶ ψυχῇ. ὑπολαβὼν ἦ ὁ Σάτυρος, ἀλλ' ἐγώ γε, ἔφη, ὑπὸ τῷ

τὸ νῦν ἀπιτάσσομαι σε τῇ φιλίας, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς νόμα-
 τῆς πὲρ θερμὸν καὶ πὲρ ψυχρὸν βέλγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δημοῖ, ὅτι δὲ φάγην ἡμᾶς τὰς φιλίας,
 ὡς ἀμφίβολός ἐστιν ἢ διάθεσις.

127. Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγὸς φάγισσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν θρό-
 μον ἀνύσσει, ἀνδρα δρυοτόμον εὐείσκει ἐν ταύτῃ,
 ὃν καδικέτῃ τὸ κρύψαι αὐτῷ, τὸ δὲ ὑποδείξαι τῷ αὐ-
 τῷ τὸ ἐαυτὴν καλύβειν, εἰσελθὼσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνί-
 ας· τῇ δὲ κυνηγετῇ ἐλθόντων καὶ ἐρωτάντων τὸ ἀνδρα
 εἶπε τῇ μὴ φωνῇ ἡρνεῖτο μηδὲν εἶδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐ-
 τῆς τὸ πόπον ὑποδείκνυ. οἱ δὲ μὴ περραχόντες, ἀπῆλθον πα-
 ραχρήμα. ὡς ἔν εἶδεν αὐτὸς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας,
 βῆλθεν ἐπερραφῶσα· μεμφομένη δὲ αὐτῷ ἐκέλευ, ὡς
 σωθεῖσαν μὴ δι' αὐτῆς, χάριτας δὲ αὐτῷ ἐκ ὁμολογῆσαν
 ἡ Ἀλώπηξ ἐπερραφῶσα, ἔρη, ὡς εἶπε, ἀλλ' ἐγωγε ἡδεῖν
 ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῇ χει-
 ρὶ καὶ τοῖς τέρεσι εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ χρηστὰ μὴ ἐπαγγελιομένους τοῖς
 λόγοις, ἐναντία δὲ ποιῆσας τοῖς ἔργοις.

128. Ἀνθρωπὸς καὶ αἰθεράσας ἀγαλμα.

Ἀνθρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεόν, καδικέτῃ τὸ ἀ-
 γαδοποιῆσαι αὐτὸν, ὡς ἐν ταῦτα ἐπραττεν, καὶ ἐ-
 δὲν ἡττον ἐν πενία διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῇ σκε-
 λῶν,

λῶν, ἔρριπεν εἰς τὸ ἕδαφος. περισχυσάσης ἔν τ' κεφαλῆς,
 καὶ αὐτίκα κλαδέσσης, χρυσὸς ἔρριψεν ὅτι πλεῖς ἐ-
 περ δὴ ζυγίων ὁ ἀνθρώπος ἐβόα, στεβλὸς ὑπάρχης
 ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἡκιστά με ὠφέ-
 λησας, τυπήσαι γὰρ δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμέβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἀν-
 θρώπον, τύπων δ' αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

129. Ἀνθρῶπος καὶ Κύων.

Ἀνθρῶπός τις ἡτοίμαζε δειπνον ἐσιάσων τινὰ τοῦ
 φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκέων· ὃ δ' Κύων αὐτῷ ἄλλον κυῶνα
 ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δάεω σιωδέσθην μοι. ὃ δ'
 προσελθὼν, χαίρων ἴσασι, βλέπων δ' ἡμέραν δειπνον,
 βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαῖ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἔλαπι-
 ναίως ἐφάνη! τρεφῆσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δεπνήσω,
 ὥς ἐ με αὔειον μηδ' αὖτις γε πεινάσαι ταῦτα καθ' ἐαυτὸν
 λέγοντι τὸ κυῶν, καὶ ἅμα κρίνοντι τὸν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸ
 φίλον θάρρῃντι· ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τῆτον ὦδε κακῆ-
 σε τὴν κέρκον πεισρέφοντα, καλίσχων τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρ-
 ριψε πρὸς αὐτὸν ἕξωθεν τοῦ θυεῖδων· ὃ δ' καλίαν, ἀπη-
 ει μέγας κλάζων. τοῦ τις δ' κυῶν τοῦ καθ' ὁδὸν αὐ-
 τοῦ σιωπῶντων, ἐπὶ πρῶτα, πῶς ἐδείκνυσας, φίλον δ' ὃ
 δ' πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τ' πολλῆς πόσεως με-
 θυσιεὶς ὑπὲρ κόρον, εἰ δὲ τὴν ὁδὸν αὐτῷ ὁδὸν ἔκλειπτον,
 οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐδὲ θάρρῃν τις ἔξ ἄλλοτε-
 ῶν εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένων.

130. Ἀλ-

130. Ἀλιδίς.

Αλιδίς ἀλιδλικῆς ἀπειρεῖς, λαβὼν αὐτὴς καὶ δίκτυα, παρερχέτο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ αὖτις ἐπὶ τινὶ πέτρῃ, τὸ μὲν πρῶτον ἡλῆς, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τὸν ἰχθύα εἰράλλεσθαι. ὥς δὲ ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἦνεν ἐδὲν, ἀποδέμνυτο τὸν αὐτὸς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφοβήσασθαι, καὶ βαλὼν καὶ τὸ ὕδαλιν, πολλὰς ἰχθύας ἠγρόσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὥς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, οἱ κάκισα ζῶα, ὅτε δὲ σέπταμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμίθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν ᾧ λόγον, καὶ ᾧ καὶ καὶ τὸν τι πρὸς τὴν ἰστορίαν.

131. Βουκόλιν.

Βουκόλιν ἀγέλλω ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόχον. περὶ δὲ τὸν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτειβεν ἐρᾶντων. ὥς δὲ ἐδὲν εὐρεῖν ἐδωήθη, ἡλῆς αὖτις τῷ δει, ἀντὶ λαβόντα μόχον κλέπτειν ὑποδείξει, ἔειπον εἰς θυσίαν προσάξεν. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινὰ δρυμῶνα, εὐείσκει Λέοντα κατεδίοντα τὸν μόχον. ἐμφορῶν δὲ ἡλῆς, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπείσας τὰς χεῖρας αὐτὸς εἰς τὸν ἐρανόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔειπον δώσθην, εἴαν τὸ κλέπτειν εὖρῳ· νῦν ταῦτόν σοι θύσθην ὑποσχόμεμαι, εἴαν τέτε τὰς χεῖρας ἐκφύγῃ.

Ἐπὶ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσυχῆς, οἱ τινες ἀπορέντες
μὴ, εὐχόμενοι εὐρεῖν, εὐρέντες ὃ ζητῶσιν ἀποφυγεῖν.

132. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτερ εὐχετὰ Θεῷ, καὶ
μὴ θρήνη, ἥδ' ὑπολαβῶσα ἔρη, τίς σε, ὦ τέκνον,
ἤν' Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σῶ γευῆν ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν βίῳ ἔχον-
τες, ἐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

133. Ἀεῖός.

Υπεράνωθεν πέτεας Ἀεῖος ἐκαδέζετο, λαγῶν
θηρᾶσαι ζητῶν. τῷτον δέ τις ἔβαλε ποξάσας, καὶ
τὸ μὴ βέλος ἐπὶ αὐτῷ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺ τοῖς
πτεροῖς πρὸ τῶ ὀφθαλμῶν εἰσήκε. ὁ δὲ ἰδὼν ἔρη, καὶ τῷτό
μοι ἐτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πτεροῖς ἐναποδνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄστιν, ὅταν τίς ἐκ τῶν ἰδί-
ων κινδυνώσῃ.

134. Τέτλιξ

134. Τέτιξ καὶ Μύρμηκες.

Χεიმῶν Θ' ὥρα πρὸ σίτων βραχύνων, οἱ Μύρμηκες ἐφυχον. Τέτιξ δ' ἰλιμώτων ἤ τε αὐτὸς τεφρῶ. οἱ δ' Μύρμηκες ἔπον αὐτῷ, διὰ τί τὸ θέρει σιωπῆτες τεφρῶ; ὃ δ' εἶπεν, ἐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. οἱ δ' γελάσαντες ἔπον, ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις νύκτας, χειμῶνος ὄρχε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐ δ᾽ εἴ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ παράματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνώσῃ.

135. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ.

Οτῷ πηλῷ κρυπτόμενῳ Σκώληξ, εἰς γλῶττις φελεθῶν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατροὺς εἰμι φαρμάκων ἐπισημῶν, οἷός ἐστιν ὁ πρὸ θεῶν ἰατροὺς Παίων καὶ πῶς, εἶπε καὶ Ἀλώπηξ, ἀλλὰς ἰώμεν, σαυτὸν χωλὸν ὄντα ἐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ παρέχεις ἢ πέρας, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

136. Ὀρνις χρυσοτόκος.

Ορνιθὰ τις εἶχεν ὡς χρυσᾷ τίκισσαν καὶ νομίσας ἐνδον αὐτῆς ὄσκειν χρυσίον (ἔν), κλείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῷ λοιπῶν ὀρνίθων. ὃ δ' ἀδρόν πλετον ἐλπίσας εὐρήσκειν, καὶ τὸ μικρὸν ἐσέρηται ἐκείνου.

Ἐπι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς παρῆσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπλησίαν φάγειν.

137. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτὸς ἐς τεφρῶν, ἔγνω δι' ὀπνοίας τι περῆσαι. καὶ δὴ πρῶτον γυμνός ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ κατὰ κλειθεῖς, περισσεποιῖτο νοσῆν. πρῶτον γυμνός ἐν τῷ ζῶν ὀπσκέφει χάριν, συλλαμβάνων κατὰ ἡδίστην αὐτά. πολλῶν ἐν ζῶν ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνῶσα, παρεγγύετο πρὸς αὐτὸν καὶ εἰσαῖα ἐξῶθεν τὰ σπηλαία ἐπιωθάνετο πᾶς ἔχει. τὸ δὲ ἐπὶ ὀνίθ, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένη, δι' αὐτὴν ἐκ εἰσέρχεται, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἵχνη πολλῶν εἰσιόντων, ἐλπίγων δὲ θξίνων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων περὶ ὁρῶν τοὺς κινδύνους ἐκφάσκουσιν.

138. Λύκος καὶ Γεαῦς.

Λύκος λιμώτων πενήθ' ἐπὶ τερφῶν γυμνός ἦ καὶ τίνα τύπον, ἦκεσε παιδίον κλαίουτος, καὶ Γεαῦς λεγέσης αὐτῷ, παῦσαι τὸ κλαίειν. εἰ δὲ μὴ, τῇ ἑρᾷ ταύτῃ ὑποδάσω σε πρὸς Λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος ὅτι ἀληθὲς ἡ Γεαῦς, ἴσατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥρον. ὥς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τὴν Γεαῦς κολακάζουσης τὸ παιδίον, καὶ λεγέσης αὐτῷ, εἰς ἑλθῇ ὁ Λύκος δάεσθαι.

δῶρε, φονδύσομεν, ᾧ τέκνον, αὐτὸν ταῦτα ἀκέσας ὁ
Λύκῳ ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἀλλὰ
μὴ λέγεσιν, ἀλλὰ ᾧ πρέτῃσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ πρὸς ἀνδράπεις, οἳ τινες τὰ ἔργα τοῖς λό-
γοις ἐκ ἔχουσιν ὁμοία.

139. Ἐειφῳ καὶ Λύκῳ.

ἘΡΙΦῳ ἐπὶ τινος δώματος ἐς ὧς, ἐπειδὴ Λύκον πα-
ειόνηα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἐσκώπειν αὐτόν. ὁ δὲ Λύ-
κῳ ἔφη, ᾧ ἔτῳ, ἐσὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ και-
ρὸς δίδωσι τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀμεινόνων.

140. Ἡμίονῳ.

ἩΜΙΟΝῳ ἐκ κειθῆς παχυθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν
καὶ λέγων, παλῆς με ὅστιν ἵππῳ ὁ ταχυδρόμος,
καὶ γὰρ αὐτῷ ὁλῶ ἀρωμιάδην. καὶ τότε ἀνάγκης ἐπελ-
θείσης τρέχειν, ἐπειδὴ τῷ δρόμῳ ἐπαύσατο, τὰ παλῆς ὄντι
εὐθύς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη
τινά, καὶ ἐαυτὸς γεμῶν τύχης μὴ ὀπιλανθανέσθω, ἀλλ' ἐ-
λατῶ γὰρ ὅστις ὁ βίος ἔτῳ.

141. Ὀφεις

141. Ὅφρις καὶ Γεωργός.

Ὅφρις ἐν Γεωργῷ περὶ δούρου φωλῶν ἀνῆλθεν αὐτῷ πρὸς
νήπιον παιδίον. πένθῃ ἥ τις γονάσιν ἐγχεῖται
μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῇ λύπῃς πᾶσι λαβὼν, ἐμελλεν
τὸν ὄφιν θηλεδόνῃ φονάσκειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, πα-
σας ὁ γεωργὸς τῷ πατρίᾳ αὐτὸν, ἡσόχησε, μόνον κρέσας
τὴν τῇ τρώγλῃς ὀπλῷ. ἀπελθόνθῃ δὲ τῷ Ὁφίῳ, ὁ Γε-
ωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτην
καὶ ἄλας, ἐθήκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ Ὅφρις λεπτὸν συνε-
ξας, εἶπεν, ἐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίσις ἢ φιλία, ἕως ἂν
ἐγὼ τὴν πέτρην ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τῷ σὺ τέκνῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι ἐδίδε μίσην, ἢ ἀμύνει ἐπιλανθάνειν,
ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' ἧς ἐλυπήθη.

142. Σαλπικλήης.

Σαλπικλήης στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρηνηθεὶς ὑπὸ τοῦ
πολεμίου, ἐβόα, μὴ κλείνῃ με, ὅτι ἄνδρες, εἰ καὶ καὶ
μάτῳ. ἐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκλινε, πλὴν γὰρ τῷ χαλκῷ
τέτε ἐδὲν ἄλλο κλῶμαι. εἰ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ
τῆς γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμηνθαι πολε-
μεῖν, τοῦ πάντας πρὸς μάχῃ ἐγείρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι πλέον πλάνησιν, οἱ τοὺς κακὰ καὶ
βαρεῖς δυνάσας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

143. Κά-

143. Κάλαμϑ καὶ Ἑλαία.

Δια καρτερίαν καὶ ἰσχύ καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμϑ καὶ Ἑλαία ἤειζον. τὸ δὲ καλάμυς ὀνηδιζομένης ὑπὸ τῆς ἑλαίας, ὡς ἀδωάτε καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμϑ σιωπῶν ἐκ ἐφθέρῃ, καὶ μικρὸν ὑπομένοντας, ἐπειδὴ ἀνεμϑ ἐπνέσεν ἰσχυρὴς, ὁ μὲν κάλαμϑ ὑποσφάει καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως δι-εσώθη. ἡ δὲ ἑλαία ἐπιδὴ ἀνίστεινε τοῖς ἀνέμοις, κατε-κλάθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθϑ δηλοῖ, ὅτι οἱ πρὸ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐ-τῷ μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῷ πρὸς μείζονας φι-λονεικούντων.

144. Λύκϑ καὶ Γέρονϑ.

Λύκω λαίμῳ ὁσέον ἐπεπήγυ. ὁ δὲ Γεράνῳ μιᾶν παρ-έξεν εἶπεν, εἰ τιμὴ κεφαλῇ αὐτῆς ἐπιβαλέσα, τὸ ὅσον ἐκ τῆς λαίμῳ αὐτῆς ἐκβάλει. ἡ δὲ τῆς ἐκβαλέσα, δολιχόδοντα ἔσα, τὴν μιᾶν ἐπεζήτη. ὅς τις γελάσας καὶ τὸν ὁδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μιᾶς, ἔφη, τίπο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου εὐμαλϑ καὶ ὁδόντων θήξας κέρει σῶαν μη-δὲν παθῶσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθϑ πρὸς ἄνδρας, οἱ τινες ὑπὸ κινδύνῳ διασω-θέντες, τοῖς ἐνεργέταις τοιαύτας ὑποτίμωσι χάριτας.

H

145. Ἀ.

145. Ἀλέκτορες.

Ἀλέκτοραν δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τ' ἕτερον κατέβηπάσατο, καὶ ὁ μὲν ἠττήθη, εἰς τόπον καλῶς κιον ἀπιδὼν ἐκρύβη. ὁ δ' ἠνικήσας, εἰς ὑψὺ ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλῇ τύχῃ σῆας, μεγαλοφρόνως ἐβόησε, καὶ παρ' εὐδύς Ἀετὸς καλαπτήρ, ἤρπασεν αὐτὸν, ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος, ἀδεῶς ἐκ τῆς τ' θηλείας ἐπέβαινε.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύει ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

146. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρον ποτὶ ζύλα κόψας καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὀδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τ' πολλὸν κόπον ὑποδέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τ' φόρτον, τ' Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τῷ δ' Θανάτῳ παεινέθη, καὶ πτωχολογὸς τινὶ αἰτίᾳ δι' αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας, ὁ γέρον ἔφη, ἵνα με τ' φόρτον ἀρῇς.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνθρωπίνος φιλόζωος, καὶ δυσυχὴς, καὶ πτωχὸς ἐστίν.

147. Βα-

147. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξερανθείσης τ' λίμνης ἐν ἡ κατώκην; περὶ ἔσαν ζιτῆνες πῶ καλαμῖναι, καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὃ μὲν εἰς ζωεβέλειεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθύς κάτω· ὃ δ' ἔτιρ' ἔειπεν, εἰ ὃ καὶ τὸτο ξερανθῇ, πῶς διωησόμεθα ἀναβιβῶαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ἀνδρὶ συμβεβηῖς μὴ ποιεῖν τι.

148. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλῇ τύπῃ ἰσάμενος Λύκον κάτωθεν παειόνη τιλὴ ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ἀμοιβέρον, ὃ ὃ Λύκος στραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὃ πύργος ἐν ᾧ ἵσασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ ὑπομνήσας ὕκειν ἐπὶ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

149. Κῶνος καὶ Λέων.

Κῶνος πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε, εἰδὲ φοβῶμαι σε, εἰδὲ διωαλώτερός με εἶ· εἰ ὃ μὴ, τί σοὶ ὄζιν ἡ δωαμῖς; ὅτι ξύς τοῖς ὄνουσι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδύσσι, τὸτο καὶ γυνὴ πρὸ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ ὃ λίαν ὑπάρχω σε

Η 2.

ἰχθυ-

76 ἌΙΣΩΨΟΥ, &c.

ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ
σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγχιτο δάκνων τὰ πείλας ῥί-
νας αὐτῶ ἀτειχα πρόσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι
κατέλυνεν ἑαυτὸν, ἕως ἧ ἠγανάκησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικη-
σας τὴν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ὑπνίχιον ἄσας ἔπλετο.
Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐμπλακείς, ἐδιόμηντο ἀπωδύρετο
ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελεῶς ζῶν τῇ Ἀράχνης
ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καθ' ἑαυτοὺς μέγα καὶ ὑπὸ
μικρὰν καθ' ἑαυτοὺς μέγα

Varian-

Variantes Lectiones.

Fab. 2. l. 19. Δ H' pro μὴ legitur in editione omnium antiquissimâ, in ἐπιμυθίῳ
ἐδέες ὄντιν.

Fab. 5. l. 5. Καλεδάρσησεν.

9. l. 4. ὦ τᾶν. Br. & Frob.

10. l. 1. Ἀλεκρυόνας τις, Br.

12. l. 1. Κναφῶς, Κναφέα, Br. Frob.

l. 4. μήπως, Br. Frob.

13. l. 1. εἶλκον, B. F.

l. 9. πάντως τι, B.

16. l. 6. εἶπη. l. 7. παρενεγκεῖν, B. F.

l. 9. βέλειποιῆσαι, ποίησαν. ὦρθε σοί, B. F.

l. 10. ὑποδέξαι, B. F.

18. l. 9. τὸ χρυσ, B. F.

l. ult. ἀπεμπολήθη, B. ἀπεμπωλήθη, F. recte

19. l. 3. ἄτερος, B. F.

20. l. 8. θανάτε, B. F.

23. l. 1. ὑπολειφθεῖς, B. F. omnes

l. 4. διαλέχθησαν, B. F.

24. l. 1. χῆρ᾽ τις, B.

26. l. 2. ἄτερΘ, B. F.

l. 3. ὑφελόμηνΘ, B. F.

l. 7. τόνγε, B. F.

l. 8. ἔκην λήσεσθε, B. F.

27. l. 2. ἄτερΘ, iterum ἄτερΘ, B. F.

l. 8. ἐπιθνήσκοντα, B. F.

- Fab. 28. l. 9. ἀπηώεσε, B. ἐπηώρησε, F. recte.
 30. l. 6. ἐκέτι. B. F.
 31. l. ult. addita ἐπὶ μυθίῳ καὶ μὴ μετὰ τῷ ᾧ
 παραγράτων ἀπόγνωσιν καί τειρωνάδεος, B.
 32. l. 4. ἀφεώρεα, B. ἐφεώρεα, F.
 33. l. 6. ἔτω καὶ ᾧ, &c. B. F.
 35. l. ult. ἀναμείνης, B. F.
 36. l. 4. ἔχοντι, B. F.
 l. 5. post ἀκέσασα inseruntur, πρὸς αὐτὸν
 ἔδραμε, καὶ εἰσα, B. F.
 l. 10. διεπαράραξεν, B. F.
 37. l. 3. παρελθόντα, B. F.
 38. l. 9. ἔπεν ἢ τῷ, &c. B. F.
 l. 10. γίγνοντα, F.
 39. ἐνδύρω. Sic Froben. Nevel. male.
 Hen. Steph. in Thesauro, ἐνέβερος ci-
 tat, at hic neutrius est generis.
 40. l. 4. ἀρηρημύα, B. F.
 42. l. 1. ποιησάμεναι, B. F.
 l. 8. ἢ θάλαττα, ib. πὺ deest, B.
 43. l. 4. διαλείπειν αἰχμα, B. F.
 l. 5. ἐρωίηθεις, B. F.
 l. 8. ὅπως, B.
 44. l. 10. ἐτέρους, B.
 l. 16. ναὶ ante ἀληθῶς, B. F..
 45. ἀπεμποληθῆναι, ubique cum ὁ μικρὸν.
 46. l. 7. πὺ ἐναικ. &c. B. F.
 l. 9. χαλεπαίνωσιν, B. F.
 47. διανέμηναι, ita Frob. Nevel, &c.
 48. l. 7. deest τὸ ante ἔς, B. F.
 49. l. 8. ἡρημίαν, B. F.
 52. l. 4. περριόντες, B. F.
 53. l. 3. κολοιδός, B. F.
 54. l. 5. πρὸς τὸ πὺ, B.

- Fab. 56. l. 4. γελῶν, B. F.
 l. 8. ῥάννυσιν, B. F.
 57. l. 5. ταυτὸν, B. F.
 l. 11. ἦδη γδ, B.
 58. l. 4. ἔνοπλ^Θ, B. ἔνοπλον, F.
 l. 9. κατ' B.
 59. l. 6. μέλα B. F.
 61. l. 6. ἐν φιλονεικίαις, B. F.
 62. l. 3. ἐκείδι—ἐφαλλομένης ex conjectura.
 l. 5. μὴ δεῖν ἐπὶ, B. F.
 64. l. 3. πῶ ἤρ', &c. B. F.
 65. l. 2. ὀλίγον ἐκείνων, B. F.
 l. 8. ὑπὸ, B. F.
 67. l. 4. κατὰ δῦσαι, B. F.
 l. 6. σώσαι. B.
 69. l. 1. ὧς, B.
 l. 2. ζῶων πεζῶν, B.
 70. l. 9. ἐαυτοῖ, B.
 71. l. 2. ἠυξήθη, B.
 l. 6. οἶα δὴ λύκ^Θ συμμετρίσχη, B. F.
 72. l. 3. ζῶων, B. F.
 l. 14. λύκ^Θ αὐτίκα νεκρῷ, & εἶπεν, B.
 l. 16. καθ' ἑτέρω, B.

Inter tertiam & septuagesimam atque quartam tres Fabulæ interferuntur. B.

Σῦς καὶ Μῦς.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΙΣΤΗΣ
 ἦλκε τις μῦν ἔργον ὄν' ἀσιτίας.
 Ὅν χαλκῆες ἐλέποντες ἴσασαν καὶ γέλων.
 Ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν εἶπε μεσδὸς δακρύων
 Ὡς εἰδὲ σὺ διώαδε καὶν τρεφεῖν ἕνα.
 Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθ^Θ δηλοῖ, ὅτι εἰ δὲ γελῶν πλῶμα-
 τα τῷ πέλαι.

ονΘ.

ΦΕ'ρων λέονθ^{ον} δέρμα τοῖς ἄμοις ὄνθ^{ον}
 Ἦυχ^{ον} ετο λέων εἰνά τις αἰπόλος βλέ-
 παν.

Ἐπεὶ ὃ γυμνὸς τ' λεοντῆς εὐρέθη,
 Τέτον μύλων ἐμνησε τ' ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^{ον} δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τι-
 μαὶ τάχιστα λυοῖται.

Στρεβός.

Πᾶσιν περὺκει θηροὶ καὶ πλῆνοῖς μάχη
 Ἠλω λίβυσα στρεβὸς ἢ τέσ δι' ἐπλάνα.

Ἔιναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρες ὃ θηρίον,

Πτλωῖς κατάδεικνύσα, τοῖς θηροῖν πόδας

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^{ον} δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀμφίβολον ἐν
 κοινωνίαις ἀπιδόν.

Errore nescio quo huc irrepsisse vi-
 dentur, nam in Edit. Frobeniana &
 Neveleti inter Gabriæ fabulas censentur.
 Variationes observatu dignas ha-
 be. ἐπιμύθιον primæ ita se habet in E-
 dit. Frob. & Nevel. Ἐπιμύθιον πρὸς
 τοὺς τὰ ἐαυτῶν ὄντα πλάσματα ὄντα βλέπον-
 τας, τὰ ὃ ἄλλ' ἐτέρων γελῶντας. Lemma
 Tertix, πρὸς θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης καὶ
 στρεβῶ. Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίως
 δελδύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρως.

Fab. 73

- Fab. 73. l. ult. τίθεται, B. F.
 77. l. ult. ἀνόνη, B. F.
 79. l. ult. ὅτι—γίνεται, B. F.
 80. l. 1. μάχ, B.
 81. l. 4. ἀνήλωσεν, B. F.
 82. l. 5. τὸ το σοι, B. τὸ το σοι F.
 83. l. 3. μὲν μικρὸν B.
 l. 6. λέγε, B. F.
 86. l. 6. ὑπερβυλῶναι, B. F.
 l. 9. τὴν γλῶ, B. F.
 88. l. 7. ὑπελθὼν, B. ἀπελθὼν, F. malé,
 89. l. 2. deest αὐτῶ, B.
 90. l. ult. ἐν ἰδεμὶ αὐτῶ ἀλλες, B.
 91. l. 7. τὸ μὲν πρῶτον, B. F.
 l. 14. εἰς σὺ, B. F.
 92. l. 3. ἐν πρῶ τῷ θοίνης, B. malé,
 94. l. 4. ὀρχήσωμαι, B. F.
 l. 6. ὑπερβυλῶναι, B. recté.
 95. l. 1. ὑπὸ τῷ, B. F.
 97. l. 1. εἰ μὴ, B. ὅτι μὴ, F. utrumque recté se habet.
 l. ult. ἐναγλιέται, B. F.
 101. l. 8. τῷ μὲν αὐτῶ, B. F.
 104. l. 4. ὅχλος. nullo sensu, lege, ὅχλει, vel πρῶ-
 κλι, ita mens fabulæ fiet clarissima.
 l. ult. τὸν πόρνος.
 105. l. 2. post ὑπερβυλῶναι inser. Διαπορῶν τὴν
 αἰτίαν τῷ ὑπερβυλῶναι, B. F.
 l. 6. οἱ πολλοί, B. F.
 106. l. 4. δώσεις, B. F.
 107. l. 4. τῷ αὐτῶ, B. F.
 112. l. 6. ἐνθα αὐ, B.
 116. l. ult. ὅτι οἱ τοῖς, B. F.
 117. l. ult. ἐνεργεῖται, B. F.

F. 124 l. 4. αὐξῶνθῶ, omnes edit. at hoc vocabulum nusquam, quod scio, comparet, lege αὐξηθῶ.

129. l. 13. πῶς ἐδείπνησας forte legendum πῶ, aliqui responsio erit ἀτοπῶ.

l. 14. ἐκ τῆ πολλῆς, B. F.

133. l. 3. γλυφῆ, omnes libri, malo γλυφῖς, solenne hac in re verbum.

135. l. 5. ἢ πείρα.

137. l. 4. καλακλειδεῖς, omnes edit. melius κατακλιθεῖς.

141. l. 5. αὐτόν.

l. 7. τῆ (ὄφιν . B. F.

l. 9. πέτεραν, saxum securi percussum.

l. 10. τύπον & τῆς. B. forte τύπον imaginem vel effigiem filii defuncti.

142. l. 4. ἄλλο κλῶμα. B. F.

143. l. 5. ὑποσειδεῖς. B. F.

144. l. 4. ἐπέζητῆ. B. F.

Quinque quæ restant fabulas non agnoscit omnium optima & vetustissima editio. Et ineptè adjiciuntur, nam quodnam illud est, quæso, primæ ἐπιμύδιον, è S S petatum? Secunda porro eadem est cum vicesimâ; tertia cum decima octava; quarta cum centesima trigesima nona.

Edit. Froben. emendatiores habet.

145. l. 6. ἐκ τοῖς.

146. l. 1. κόφας κῆ.

l. 3. ἐπέκαλειτο.

l. 6. φιλοζωοῖ & ἐνι pro ὅτι.

147. l. 6. ὅτι deest.

149. l. 4. δάκνεις τοῖς.

Aristoteles L. 2. Rhetoric. Cap. 21.

Hanc recitat Æsopi fabulam, elegantem sane & dignam, quæ huic Libro adjiciatur.

ἸΑΙΣΩΠΟΥ ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ κεινο-
μῶν περὶ θανάτου ἔφη.

Ἄλωπεκα διαβαίνουσαν ποταμὸν ἀποδιδῶναι εἰς
φάραγγα ὑπὸ δρυαμύλῳ ἢ ἐκδιδῶναι, πολλὴν χρε-
νοὶ κακοπαθεῖν, καὶ κυρομενίσας πολλὰς ἔχεσθαι αὐτῆς·
ἔχινον ἢ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτῇ, καί τοι κτείνεσθαι
ἐρωτᾷ, εἰ ἀρέοι αὐτῆς τὸ κυρομενίσας. τῷ δὲ ἐκείνῳ
ἐερμῆς ἢ διὰ τί, φάναι, ὅτι ἔτοι μὲν πλήρεις μετ' ἡμῶν
εἰσι, καὶ ὀλίγον ἔλκυσσι αἶμα. εἰ δὲ τῆς ἀρέης, ἔτεροι
ἐλθόντες πενήντες, ἐκπιεῖν αἶμα τὸ λοιπὸν αἶμα. ἀτὰρ
ἐν καὶ ὑμᾶς, ἔφη, ὧς ἄνδρες Σάμιοι, ἔτ' ἔτι μὲν ἔδεν ἔτι
βλάπτει, πλεῖσι δὲ ὅτι· εἰ δὲ τὸν ἀποκτείνῃς, ἔτε-
ροι ἤξουσιν πένητες, οἱ ὑμῖν ἀναλώσονται τὰ κοινὰ κλέπ-
τοντες.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Ammonia. Cap. 21.

Æ S O P I

F A B U L Æ.

Aquila & Vulpes.

Aquila & Vulpes inita amicitia prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque Aquila super alta arbore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbutis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila, cibi inopia laborans, devolans in arbuta, & filios hujus abreptos, unà cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & recognita, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopia: quia enim terrestris esset, volucrum persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem post, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, Aquilæ pulli, involucres adhuc quum essent, afflati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

B Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violarint, licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

2. Aquila & Scarabeus.

Lepus Aquila insectante in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò irata ala percussit Scarabeum, & Leporem correptum devoravit. At Scarabeus, & cum Aquila simul avolavit, ut nidum ejus disceret : ac jam cum accessisset, ova ejus devoluta dirupit. Illa autem quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Jovem (illi enim sacra esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam foeturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò quum surrexisset ut finem excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc fecisset, ut Aquilam ulcisceretur : nam non modo Scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit : reversæ Aquilæ ait Jupiter, Scarabeum esse qui moestitiæ causa fuerit, & certè jure fuisse. Nolen

F A B U L Æ.

3

lens igitur genus Aquilarum rarefcere, confultuit Scarabeo ut Aquilæ confiliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum tranſmutavit partum, quum Scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum contemnere oportere, reputantes quòd non ſit quiſquam, qui laceſſitus ſe ulciſci non queat

3. Philomela & Accipiter.

Philomela ſuper arbore deſidens de more canebat. Accipiter autem conſpicatus ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ quum occidenda eſſet, orabat Accipitrem ne devoraretur; neque enim ſatis eſſe ad Accipitris ventrem implendum, ſed oportere ipſum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem ſuſcepto ſermone ait. Sed ego certè amens eſſem, ſi qui in manibus paratus eſt, cibo dimiſſo, quæ nullibi videntur perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos etiam homines eodem modo eſſe inconfultos, qui ſpe majorum quæ incerta ſunt, quæ in manibus habentur projiciunt.

4. Vulpes & Hircus.

Vulpes & Hircus ſitientes in puteum deſcenderunt, ſed poſtquam biberunt, Hirco indagante aſcenſum, Vulpes ait, Confide, utile quid in utriuſque etiam ſalutem excogitavi: ſi enim rectus ſteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cor-

nua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. Ab Hirco autem ad hoc promptè officio præstito, illa quum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta. Hircus autem ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conventiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possedisses quot in barba pilos, non antè descendisses, quam ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & prudentem virum oportere primò fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

5. Vulpes & Leo.

Vulpes nunquam conspicata Leonem, quum ei casu quodam occurrisset, primùm sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde secundò conspicata, timuit certè, non tamen ut prius; tertio autem ipsum conspicata, sic contra eum ausa est, ut accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conversationem terribilia quoque accessu facilia reddere.

6. *Felis & Gallus.*

FELIS comprehenso Gallo, cum rationabili causa hunc volebat devorare; Cæterum accusabat ipsum, dicendo molestum esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo vero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur; rursus felis causam intulit; quòd impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, quum multa ipsis hinc ova pariantur; Felis præfata, Sed si tu multis abundas speciosis responsionibus, ego tamen jejunos non perstabo, ipsum devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat pravam naturam peccare volentem, si non verisimili cum prætextu possit, aperte tandem malignè agere.

7. *Vulpes.*

VULPES laqueo capta, quum abscissa cauda evasisset, non vivendam præ pudore existimabat vitam. Decrevit itaque & aliis Vulpibus hoc itidem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quod non indecens solùm hoc membrum sit, sed & supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam, ait; Heus tu, nisi tibi hoc conducirer nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

8. Vulpes & Rubus.

Vulpes sæpe conscensa, quum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium Rubum. Quamobrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis dolet, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt, quibus magis injuria afficere naturâ insitum est.

9. Vulpes & Crocodilus.

Vulpes & Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationum principes fuerint; Vulpes respondens O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros, res ipsas arguere.

10. Galli & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam quoque Perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans, ut alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd prudentes facillè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant, neque à suis abstinere.

11. Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput larvæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, O quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

12. Carbo-

12. *Carbonarius & Fullo.*

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat, ut & Fullo accederet, & secum cohabiteret. Fullo autem respondens ait. Sed non hoc possum ego facere, timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat, omne dissimile esse infociabile.

13. *Piscatores.*

Piscatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant & exultabant, multum inesse prædæ existimantes, sed quum in littus ipsum traxissent, piscesque paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum invenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam piscium paucitate, quàm quod & contraria antè animo præsumpserant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur, ô focii! nam voluptati, ut videtur, soror est tristitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere tristari frustrata spe.

14. *Facilator*

14. *Faltator.*

VIR quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis quæ aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus, en & saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & supervacuum.

15. *Impossibilia promittens.*

VIR pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis desperatus esset, Deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituisent, centum boves ipsis oblaturum esse in sacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ re comprobare non sperent.

16. *Malignus*

16. *Malignus.*

VIR malignus ad eum, qui in Delphis est, ivit Apollinem tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerulo manu, & eo veste contexto, stetitque proximè tripodem, ac rogavit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum, vivum est an mortuum? nam si mortuum diceret, vivum ostensurus erat passerulum: sin vivum, statim suffocatum mortuum illum produceret. Sed Deus, malignâ ipsius cognita mente, ait, Utrum vis, heus tu, facere facito: penes te enim est illud facere, sive vivum quod contines, sive mortuum ostendere.

Affabulatio:

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

17. *Piscatores.*

Piscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. Sed statim Thunnus maximo quodam insectante pisce, in navigium ipsorum insiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

18. *Deceptor*

18. *Deceptor.*

VIR pauper ægrotans vovebat diis si evaderet boves centum in sacrificium oblaturum; sed dei tentaturi hunc à morbo liberarunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boves centum à se formatos in ara positos sacrificavit: sed dei ipsum ulturi in somniis adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eum locum; illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendacibus hominibus inimicum esse Deum.

19. *Ranæ.*

RANÆ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum, Illa respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.
20. *Se-*

20. *Senex & Mors.*

Senex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit defessus & deposuit ligna, & mortem ut veniret, invocabat. At morte illico adstante & causam rogante qua se vocasset, Senex ait, Ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quam mori eligere.

21. *Anus & Medicus.*

Mulier Anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventionem facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam; quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discebat. Anus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino sanata nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret; Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo; nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra se ipsos argumentum afferre.

22. Agricola & filii ipsius.

Agricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæfueritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

23. Herus & canes.

VIR quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus primum oveis comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat eos maxime fugere & cavere oportere qui ne suis quidem abstinere.

24. Mulier & Gallina.

Mulier quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata vero si plus Gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

25. Morsus à Cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat. Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da; & is ridendo, ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

26. Ado-

26. *Adolescentuli & Cocus.*

DUO Adolescentuli juxta Cocum assidebant, & Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnum cum subripuisset in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, & carnem quærente, qui abstulerat jurabat non habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me latueritis pejeratum Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quid licet homines pejerantes lateamus. Deum tamen non latebimus.

Inimici.

DUO quidam inter se inimici, in eadem navi navigabant: quorum alter puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superveniente, & nave jam submergendâ, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda esset. Quumque ille proram dixisset. Sed mihi non est grave, ait, mori, si visurus sum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos videant ante se malè affectos.

28. *Felis & Mures.*

IN domo quadam quum multi essent Mures. Felis eo cognito ivit eo ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis quum non amplius Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum quum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo ait, Heus tu, etsi saccus feres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

29. *Vulpes & Simius.*

IN concilio quodam irrationabilium animalium, saltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit, Simium secum illuc duxit, quod invenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo. quippe quem lex Regi tribueret; atque hortata est ipsum ut regem thesaurum accipere. At ille inconsideratè profectus, & captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis? Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

30. Thunnus & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conversus, quum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molestæ est, quum eum videam qui mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facillè miseras ferre homines, si eos qui illarum auctores fuerunt, infelicitè agere videant.

31. Medicus & ægrotans.

Medicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille afferentibus dicebat, Homo hic si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiiisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondens ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere quum nulla utilitas est, sed tunc admonere quum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia, & non cum jam de rebus desperatur, cavellari.

32. Auceps & Vipera.

Auceps visco accepto & arundinibus aucupatum exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem junctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim capturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

33. Fiber.

Fiber animal est quadrupes in stagnis plerumque vitam degens, cujus pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur quum ab hominibus persequentibus jam capiendus sit, cognito cujus gratia petatur, abscissa sua pudenda projicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

34. Canis

34. *Canis & Cocus.*

Canis irrumpens in culinam, & Cocus occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conversus, ut vidit ipsum fugientem inquit, Heus tu, scito ubi ubi fueris me te observaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

35. *Canis & Lupus.*

Canis ante stabulum quoddam dormiebat: quumq; Lupus irrupisset, & devoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus invenit superius super domus tecto Canem dormientem, & stans inferius ad se vocabat, admonens eum scederis. Et canis, At, Lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines quum aliqua in re periclitari salvi facti fuerint, cavere ab eo quam diu vixerint.

36. *Canis*

36. *Canis & Gallus.*

CAnis & Gallus inita societate, iter faciebant. Vespera autem superveniente, Gallus conscensa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excavatæ. Quum Gallus, ut assolet, noctu cantasset, vulpes ut audivit accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixisset ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut quum ille apparuisset, descenderet, & illa quærente ut ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insulantes ad fortiores astu mittere.

37. *Leo & Rana.*

LEo audita aliquando Rana valde clamante vertit se ad vocem, ratus magnū aliquod animal esse, parumper autem expectante, ut vidit ipsam stagno egressam, accedens propius proculcavit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere, ante quam videas auditu solo perturbari.

38. *Leo & Asinus & Vulpes.*

Leo & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret jussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

39. *Leo & Ursus.*

Leo & Ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio, jacentem, hunc per medios utrosque percurrrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere. Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

40. Vates.

Vates in foro sedens, differebat. Quum autem supervenisset quidam derepente, & renuntiasset quod domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus erant ablata omnia, exilivit suspirans, & cursim ibat. At quum quidam vidisset ipsum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabere?

Affabulatio.

Fabula in eos qui suam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

41. Formica & Columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba verò hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedendo Formica evasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso Formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos projecit, & ut Columba statim fugeret, auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

42. Ve-

42. *Vespertilio & Rubus & Mergus.*

Vespertilio & Rubus & Mergus inita societate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius æs, & enavigaverunt. Tempestate autem vehemēti oborta, & navi emersa, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus littoribus semper affidet, num quopiam æs ejiciat mare. Vespertilio verò creditores timens, interdium non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium vesti inhæret, quærens sicubi suam cognoscat

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

43. *Ægrotus & Medicus.*

Ægrotus quidam à Medico rogatus quomodo valuisset: Plus, ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum, ait, valde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertiò rursus rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereō.

Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

44. Lignator & Mercurius.

Lignator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogavit. Illo non eam esse, dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo, neq; hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam sustulit, illo hanc verè esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

45. *Asinus & Hortulanus.*

Asinus serviens olitori, quoniam parum comēbat, plurimum laborabat, precatus est Iovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, iussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quàm prius, onera, & cœnam, & tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut video & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maximè priores dominos à secundis expectari, quum de secundis periculum fecerint.

46. *Auceps & Galerita.*

Auceps avibus struxerat laqueos : Galerita vero hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret? eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita, viri verbis credens, accessit ad cassē & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condidis non multos invenies incolentes.

D

Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

47. Viator.

Viator multa confecta via oravit, si quod invenir, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, ô Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum par-tior.

Affabulatio.

Fabula significat, virum avarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

48. Puer & Mater.

Puer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectâ ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solum furatus sit, sed jam

jam & in matrem impius esset, ille ait, Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus eram me corripuisset, non ad hæc usq; progressus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur in majus augeri mala.

49. Pastor & Mare.

Pastor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehemente facta, & navis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navis evasit incolumis. Post verò dies non paucos, tran-

Itaque quidam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, luctante Germano.

Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, desiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta fieri.

50. Punica & Malus.

Punica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, Desinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

*Fabula significat, in præstantiorum seditionibus villis-
simos etiam conari esse aliquos.*

51. Talpa.

TAlpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquan-
do matri, Morum mater video, deinde rursus
ait, Thuris odore plena sum: & tertio iterum, ærei,
inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respon-
dens ait, O filia, ut jam percipio, non solum visu pri-
vata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

*Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia
profiteri, & in minimis redargui.*

52. Vespæ & Perdices.

VEspæ & Perdices sitibundæ ad agricolam ive-
runt, ab eoque petierunt ut daret eis bibere,
promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras:
Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem,
circumcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola
inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promit-
tunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis
dare quam vobis.

Affabulatio.

*Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem
juvare, lædunt autem admodum.*

53. Pavo & Monedula.

A Vibus creaturis regem, Pavo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula suscepto sermone ait, Sed si te regnante Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter pulchritudinem, sed & fortitudinem, & prudentiam eligere oportere.

54. Aper & Vulpes.

A Per, quum cuidam adstaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate, dentes acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

55. *Cassita.*

Cassita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucris. Non aurum surripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

56. *Hinnulus.*

Hinnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili; unum verò scio, quòd quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidus nulla admonitione confirmari.

57. *Lepores & Ranæ.*

Lepores aliquando in unum profecti sui ipsorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena; se enim ab omnibus & canibus

nibus & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaque esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere; hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranae, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illico in hanc insilissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis ait, Sistite, ô focii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

58. Asinus & Equus.

ASinus Equum beatum putabat, quod abunde nutritur & accuratè, quum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus institit belli & miles armatum ascendit Equum, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus jacebat. His visis, Asinus Equum, mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites emulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

59. Avarus

59. *Avarus.*

AVarus quidam, quum omnia sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, una defosso illic & animo suo & mente, atq; quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem quum ex operariis quidam observasset, cognovit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc quum quidam vidisset sic plorantem & causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristere, neq; enim habens aurum, habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum esse: eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut video, neque quum aurum erat, utebare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

60. *Anseres & Grues.*

ANseres & Grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis, Grues, quod essent leves, statim evolaverunt: Anseres verò ob onus corporum quum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis inopes facile fugere, divites autem servire captos.

61. *Testudo.*

61. Testudo & Aquila.

TESTUDO orabat Aquilam, ut se volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

62. Pulex.

PULEX aliquando saltans, viri pedibus inhæsit; hic autem Herculem in auxilium invocabat; at quum illinc rursus saltasset, suspirans ait, O Hercules si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare sed in necessariis.

63. Cerva.

CERVA altero obcecata oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil
sus-

suspiciabatur; præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem se ipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret; quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri: quæ vero utilia, noxia.

65. Cerva & Leo.

Cerva venatores fugiens, in speluncam ingressa est; in leonem autem ibi incidens ab ea comprehensa est; moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines, dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

65. Cerva & Vitis.

Cerva venatores fugiens, sub vite delituit. Quam præteriissent autem parumper illi; Cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatæ & venatores conversi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat; iusta passa sum, non enim offendere oportebat quæ me servaret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

66. Asinus & Leo.

Cum Asino Gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem. Ut verò procul hunc persequutus est, quò non amplius Galli perveniebat vox, conversus Leo devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum & dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irruì?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

67. Olitor & Canis.

Olitoris Canis in puteum decidit; Olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem Canis accessisse, ut se inferius magis obrueret, Olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior, nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affa-

Affabulatio.

*Fabula in injustos, & ingratos.*68. *Sus & Canis.*

Sus & Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averſatur; tu tamen male oles, & viva, & mortuâ.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores quæ ab inimicis obijciuntur convicia artificiose in laudem convertere.

69. *Sus & Canis.*

Sus & Canis de fœcunditate certabant; dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium; & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione judicari.

70. *Serpens & Cancer.*

Serpens unà cum Cancro vivebat, inita cum eo societate. Itaque Cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minime obediebat. Quum observasset igitur Cancer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendunt potius.

71. *Pastor & Lupus.*

Pastor nuper natum Lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutrit. At quum adolevisset, si quando Lupus ovem rapuisset, cum canibus & ipse persequabatur. Quum canes verò aliquando non possunt assequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille sequebatur, ut quum ipsum assequutus esset, ut Lupus particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuisset ovem, ipse clam occidens unà cum canibus comedeat, donec Pastor quum conjectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

E

72. *Leo*

72. *Leo & Lupus.*

LEO quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui conveniunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsi, & didici? Quum autem Leo statim ut medicamentum diceret imperasset, illa inquit, Si Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et Lupo statim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oporteret dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

73. *Mulier.*

Mulier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid comminiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum observasset, & mortui instar insensatum in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit,
&

& abiit. Quum verò jam sobrium esse conjectata est, profecta januam pulsavit sepulcreti: ille autem quum diceret, Quis est qui pulsat januam? uxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum: & ille, non mihi comesse, sed bibere, ô optime, potius affer: molestus enim mihi es, quum cibi non potus meministi. Hæc autem pectore percusso, Heu mihi misera, inquit: nam neque astu profui; tu enim vir non solum non emendatus es, sed pejor quoque; teipso evasisti, cum in habitum tibi deductus sit morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari, nam & nolentem quandoque hominem consuetudo invadit.

74. Cygnus.

VIR dives & Anserem & Cygnum simul nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterum mensæ gratia. Quum autem deberet anserem ea efficere quorum causa nutriebatur, nox erat ac discernere tempus non permittit utrumque. Cygnus autem pro anserem abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium; ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit suavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe muscen differre mortem.

74. *Æthiops.*

ÆThiopem quidam emit ; talem ei colorem in-
esse ratus negligentia ejus qui prius habuit.
Ac assumpto in domum omnes ei adhibuit abstersio-
nes; omnibus lavacris tentavit, mundare ; & colo-
rem quidam transmutare non potuit, sed morbum
vexatio paravit.

Affabulatio.

*Fabula significat, manere naturas, ut à principio pro-
venerunt.*

76. *Hirundo & Cornix.*

Hirundo & Cornix de pulchritudine contende-
bant. Respondens autem Cornix ei dixit;
Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum
verò corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio:

*Fabula significat, durationem corporis decore meliorem
esse.*

77. *Butalis.*

Butalis à fenestra quadam pendeat; vespertilio
autem profecta rogavit causam, quare die fi-
let, nocte canit. Quum autem ea non incassum hoc
facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat,
&

& propterea ex illo prudens evasit. Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam caperis.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse penitentiam.

78. Cochleæ.

Rustici filius affabat cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestive factum vituperabile esse.

79. Mulier & Ancilla.

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse maiorum causas.

80. *Mulier venefica.*

Mulier venefica & divinarum irarum propulsi-
ones promittens, multa facere perseverabat
& lucrum inde facere; quidam igitur accusaverunt
eam impietatis, & convicerunt, & damnatam du-
cebant ad mortem. Videns autem quidam eam du-
ci, ait, Tu quæ Deorum iras avertere promittebas,
quomodo neque hominum consilium mutare po-
tueristi?

Affabulatio.

*Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva
quidem facere posse.*

81. *Mustela.*

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi jacen-
tem circumlambebat limam. Rasa autem lin-
gua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætaba-
tur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus
totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus seipsos offendunt.
82. *Agri-*

82. *Agricola.*

Agricola quidam fodiens aurum reperit; quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

83. *Viatores.*

Duo quidam unâ iter faciebant, & quum alter securim reperisset, alter qui non invenit, admonebat ipsum, ne diceret, inveni, sed invenimus: Sed paulò post, quum aggrederentur ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam persequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat Periiimus. Hic autem ait, Perii dic, non periiimus. Etenim & tunc quum securim invenisti, inveni dixisti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

84. *Rana*

84. *Rana.*

DUæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem altera in profundo, & procul à via, stagno; altera in via parum aquæ habens. Verùm quum quæ in stagno alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissima teneri hujusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoque prava aggredientes citius mori quam mutentur in melius.

85. *Apiarius.*

IN mellarium ingressus quidam domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimèque trahebant. Hic autem ad eas, ô pessimæ animantes furatum vestros favos illæsum dimisistis, me vero satagentem vestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut insidiatores repellere.

86. *Alcedo.*

86. *Alcedo.*

Alcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Cæterùm aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, evenit mare à vehementi concitatum vento elevari supra nidum, atq; hoc submerso, pullos perdere. Hæc reversa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram ut insidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè est insidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviore inimicis amicos incidere.

87. *Piscator.*

Piscator in fluvio quodam piscabatur; extensis autem retibus & fluxu comprehenso, utrimque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces fugientes incautè in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quòd fluvium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, civitarum etiam rectores tunc maxime quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

88. *Simius & Delphis.*

MOris quum esset navigantibus Melitenfes catulos & Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum & Simium. Quum autem pervenisset ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem vehementem fieri contigit. Navi autem everfa, & omnibus enatantibus, natabat & Simius. Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, subiens sustinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit Atheniensium navali, rogavit Simium, an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit, an & Piræum nosset? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem; & Delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

89. *Musca.*

IN cella quadam melle effuso, Muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus evolare non poterant. Quum vero suffocarentur, dicebant, Miserae nos quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

90. *Mercurius & Statuarius.*

Mercurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem quum dixisset, drachma, risit; & quanti Junonis, ait, quum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus quum nuntius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de se. Statuarius verò ait, Si hæc emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

91. *Mer-*

91. *Mercurius & Tiresias.*

Mercurius volens Tiresiæ vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boves ex rure venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primum vidisse Aquilam à sinistris ad dextram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quum dixisset; secundò Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit; Sed hæc Cornix jurat & Cælum & Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

*Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum su-
racem.*

92. *Canes.*

Habens quidam duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps unà cum eo dapis erat; ægrè ferente autem venatico, & illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse;

Affabulatio.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

93. Maritus & Uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suam ipsam misit patrem. Paucis verò post diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum dixisset: bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, Sed ô uxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem revertuntur, quid sperare oportet in iis quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

94. Hædus & Lupus.

HOedus derelictus à grege persequente Lupo, conversus ad eum dixit, ô Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primùm ut saltem. Lupo autem canente tibia, atq; Hædo saltante, canes quum audivissent, Lupum persequuti sunt: hic conversus Hædo, inquit, Merito hæc mihi fiunt: oportebat enim me, coquus quum sim tibicinem non agere.

F

Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus naturæ apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

95. Cancer & Vulpes.

Cancer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille devorandus ait, sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

96. Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata, ut solebat canens, & contrà resonante in se voce putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scho-
lis

F A B U L Æ.

51

in videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

97. Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravi esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

98. Cornix & Corvus.

Cornix corvo invidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes ivit super arborem quandam transque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad aqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

F 2

99. Cornix

99. *Cornix & Canis.*

Cornix Minervæ sacrificans, canem invitavit ad epulas. Ille verò ad eam dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoq; tibi auguriis fidem sustulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis prosequi.

100. *Corvus & Serpens.*

Corvus cibi indigens, ut Serpentem in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devorando rapuit. Hic quum se vertisset, atq; momordisset ipsum, Corvus moriturus dixit, Me miserum, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereò.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob thesaurorum inventionem de salute periclitatus sit.

101. *Monedula & Columba.*

Monedula in Columbario quodam Columbas videns bene nutritas, dealbavit sese, iivitque ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec

nec tacebat, ratæ eam esse Columbam admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; privata eo cibo rediit ad Monedulas rursus. Et illæ ob colorem quum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatem praterquam quod nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

102. Monedula.

Monedulam quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvoluto verò ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incautè me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se a mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

103. Mercurius.

Jupiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit.

Quum verò solo relicto futore multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omnium futores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

104. *Jupiter.*

Jupiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens undenam ipsum introduceret; per anum ingredi eum jussit. Hic verò primum contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementius verò eo instante ait, Sed ego sanè his ingredior pactis si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exhibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia scorta invereconda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inverecondos esse.

105. *Jupiter.*

Jupiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola verò testudine tardè profecta, admiratus causam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipsa ad convivium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parcè potius apud se vivere, quàm apud alios lautè.

106. *Lupus & Ovis.*

Lupus à canibus morsus, & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, visâ Ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa re cognita, ait, Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

107. *Lepores.*

Lepores olim belligerantes cum Aquilis invocant in auxilium Vulpes: hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

108. *Formica.*

108. *Formica.*

QUæ nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusq; arva circum-eundo aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

109. *Vespertilio & Mustela.*

Vespertilio in terram cum cecidisset, à Mustela capta est, & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente, non posse ipsam dimittere, quòd natura volucribus omnibus inimica foret, ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremò autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, se non Murem, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in eisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

110. *Via-*

110. *Viatores.*

Viatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in speculam quandam, & illic conspicati sarmenta procul natantia, navim esse magnam existimarunt: quamobrem expectarunt tanquam appulsura ea esset. Quum verò à vento lata sarmenta propius forent, non navim amplius, sed scapham videre videbantur. Adveñtis autem illis, quum sarmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Ut nos igitur frustra quod nihil est expectabamus!

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines qui ex improvise terribiles esse videntur, quum periculum feceris, nullius esse pretii inveniri.

111. *Asinus Sylvestris.*

Asinus sylvestris Asino viso domestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde verò quum vidisset eum ferentem onera, & agam onem retro sequentem, & baculis ipsum percutientem ait. Ast ego non amplius beatum te existimo. Video enim non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula & miseria.

112. *Asini.*

112. *Asini.*

A Sini olim propterea quòd assiduè onera ferrent & fatigarentur, legatos miserunt ad Jovem, solutionem laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus quum mingendo fluvium fecerint. At illi eum verum dicere existimantes ex illo & nunc usque, ubi aliorum urinam viderint Asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique quod fatale est incurabile esse.

113. *Asinus & Vulpes.*

A Sinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa Vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiverat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quòd & ego te timuisssem, nisi rudentem audivisssem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliquiesse videntur, ex sua loquacitate redargui.

114. *Asinus*

114. *Asinus & Rana.*

A Sinus ligna ferens pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranae autem, quæ erant in palude, auditisejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tantò hic tempore, quanto nos fuisses, quum quia ad breve tempus cecidisti, sic lamentaris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse maioribus facile resistat.

115. *Asinus & Corvus.*

A Sinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed Agasone procul stante ac ridente. Lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantum viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum apparent, dignosci.

116. *Asinus*

116. *Asinus & Vulpes.*

Asinus & Vulpes, inita inter se societate exiverunt ad venationem, Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes imminens periculum videns, profecta ad Leonem tradituram ei Asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, illa adducto Asino in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed Leo videns illum fugere minime posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sepe & seipsos nescios perdere.

117. *Gallina & Hirundo.*

Gallina Serpentis ovis inventis, diligenter calesfacta exclusit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te prima injuriam auspicabuntur?

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

118. *Camelus.*

QUum primùm visa est Camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque ut ad eam accederent. At intellecto paulò post belluæ non inesse bilem, eo contemptus ière, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

119. *Serpens.*

SErpens à multis hominibus pessundatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit: sed si qui prior conculcavit pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius invadentibus, resistunt, aliis formidolosos fieri.

120. *Columba.*

Columba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque

G

mul-

multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

121. Columba & Cornix.

Columba in columbario quodam nutrita, foecunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicitissimos qui in servitute multos liberos procreant.

122. Dives.

Dives duas habens filias, altera mortua præficas conduxit: quum verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò non necessariae, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affa.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

123. Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddam ovibus, strata sub quercu veste ascendit, & fructum decutiebat. Oves verò inter edendum glandes nesciæ & vestes unà devorarunt. At quum Pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

124. Piscator & Cerrus.

Piscator demisso reti in mare, rettulit Cerrum; qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit parvum, expectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majori rei, quæ in manibus sunt amittat, quod parva sint.

125. *Equus & Asinus.*

Homo quidam habebat equum & asinum. Quum autem iter facerent in via ait asinus equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse saluum. Illo non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa asini pelle: conquerens equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utroque servari in vita.

126. *Homo & Satyrus.*

Homo quidam cum Satyro inita societate, una cum eo comedebat. Hyems verò & frigus quum accessisset, homo manus suas admotas ori affabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone
Satyrus

Satyrus, Sed ego, ait, post hac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

127. *Vulpes & Lignator.*

Vulpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum Lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quidquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi verò quum non advertissent, confestim abiire. Ut igitur vidit eos Vulpes præterisse, exivit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quòd servata à se gratias sibi non ageret. Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidam utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

128. *Homo perfractor statuae.*

Homo quidam ligneum habens deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Quum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus

elevatum ipsum cruribus projecit in pavementum. Illiso igitur capite ac statim diffracto, auri quamplurimum effluxit: quod ille jam quum colligeret, exclamabat, Perversus es ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuisti, verberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, non profuturum te tibi, honorando pravam hominem, sed verberando ipsum profuturum magis.

129. Homo & Canis.

Homo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam suum & familiarem. Canis item ipsius alium invitans Canem dicebat, O amice veni cœna unâ mecum. Is quum accessisset, lætus adstabat, magnam spectans cœnam, secum loquens Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est: nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, item ut nullo modo cras esuriam. Hæc secum quum diceret Canis, simulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret, coquus ut vidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus ejecit statim de fenestris. At is quum decidisset, abibat vehementer exclamans. Sed Canum quidam quum illa in via occurrisset, percontabatur, ut bellè cœnatus es, amice? Qui respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidam viam qua egressus sum, novi.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

120. Pi-

130. *Piscator.*

Piscator piscandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & stans super petram quandam primum quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suavitatem pisces affilire. Ut verò multum contendens nihil proficeret, depositis tibiis, assumit rete, ac jacto in aquam, multum piscium cepit. Quibus evacuato reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò cessavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem, & inopportune aliquid agunt.

131. *Bubulcus.*

Bubulcus armentum taurorum pascens amisit vitulum, lustrandoq; omnem solitudinem, indagando moram traxit, ubi autem invenire nihil potuit, precatus est Jovem, si furem qui vitulum cepit ostenderit, hædum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetum quoddam, invenit à Leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterritus elevatis manibus suis in cælum, ait, ô domine Jupiter, promiseram tibi hædum me datum esse, si furem invenirem: nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si hujus manus effugero.

Affa-

Affabulatio:

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant, precantur; quum invenerint quærunt effugere.

132. Corvus.

CORVUS ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ô fili, miserebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in necessitate inventuros neminem.

133. Aquila.

SUPER petram Aquila sedebat, Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quæ inter ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

134. Cicca-

134. Cicada & Formica.

HYemis tempore quum triticum maderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram otiosa, sed canebar musicæ; tum hæc ridentes dixerunt, Si æstate modulaberis, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mæreat, ac periclitetur.

135. Vermis & Vulpes.

Qui sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus ium medicaminum doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait Vulpes, alios curans teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præstò experientia fuerit, omne verbum inane esse.

136. Gallina auripara.

GAllinam quis habens ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis

aliis Gallinis similem reperit. Hic multum sperans se inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus & fugere insatiabilitatem.

137. Leo & Vulpes.

Leo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decrevit actu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus simulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes visitationis gratia, comprehensas devorabat. Multis igitur absumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, malè, causamque rogaret, quam ob rem non ingrederetur. Vulpes ait, quia me vestigia terrent, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines conjecturis prævisa pericula evitare.

138. Lupus & Vetula:

Lupus esuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit lugentem puerulum, eique dicentem anum, Desine plorare; sin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus seriò loqui aniculam, expectabat ad multam

multam horam. Sed quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem. Si venerit Lupus huc interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

139. Hædus & Lupus.

HOedus super tecto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. Sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumq; & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

140. Mulus.

Mulus hordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis; atque aliquando quum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris Asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur; instabilis enim est vita hæc.

141. Serpens

141. *Serpens & Agricola.*

Serpens in Agricolæ vestibulis delitescens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus; at pater præ mœrore accepta securi, egressum Serpentem occisurus erat. Ut verò prospexit parumper, festinans agricola ut ipsum percuteret, erravit, tantùm percusso foraminis orificio. Digresso autem Serpente, agricola ratus Serpentem non amplius injuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiae, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumultum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odii aut vindictæ oblivisci quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

142. *Tubicen.*

Tubicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus clamabat, Ne me temerè & frustrà viri, occidite: Non enim vestrum quemquam occidi; nam præter æs hoc possideo aliud nihil: & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas, pse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graves principes concitant ad malè agendum.

143. *Arun*

143. *Arundo & Oliva.*

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est; Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facile evasit, oliva autem quum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui temporis ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

144. *Lupus & Grus.*

Lupus gutturi osse infixo, mercedem Gruis se præbiturum dixit, si capite injecto os ex gutture sibi extraxerit; hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

H

145. *Galli*

145. Galli.

DUobus Gallis pugnantibus de Gallinis foeminis alter alterum in fugam vertit, ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit, in altum elevatus, transq; super alto pariete, magna voce clamavit; & statim advolans Aquila eum rapuit. At qui in tenebris delitescerebat, ex illo intrepide gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

146. Senex & Mors.

SENEX olim incisa à se ligna quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus senex ait, ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit & mendicus.

147. Rana.

147. *Rana.*

DUæ Ranæ siccata palude ubi habitabant circumibant, quærendo ubi manerent; ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuò deorsum; altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsultò fiat.

148. *Agnus & Lupus:*

AGNUS in alto quum staret loco. Lupum inferiùs prætereuntem viam, maledictis insectabatur, & feram malam & crudivoram appellabat. Sed Lupus conversus, ait ad ipsum, Non tu contumeliaris mihi, sed, ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

149. *Culex & Leo.*

CULEX ad Leonem accedens, ait, Neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur? quòd laceras unguibus, & mordes dentibus,

bus, hoc & fœmina cum viro pugnans facit. Ego verò longe sum te fortior. Si vero vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba cecinisset, Culex inhæsit mordens circa nares ipsius leyes genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quum sonuisset tuba, & epiniciu cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & à parvis prosternuntur.

29 0062

F I N I S.

BOOKS *Printed for* B. Tooke,
M. Atkins, J. Slatter, and
T. Bartlet.

C. Julii Cæsaris quæ extant, Interpretatione & Notis illustravit Joannes Godvinius, Professor Regius, in usum Delphini. Juxta Editionem Parisiensem. Editio secunda.

D. Junii Juvenalis & A. Persii Flacci Satyræ, Interpretatione ac Notis illustravit Ludovicus Pratæus, Rhetoricæ Professor emeritus. Jussu Christianissimi Regis, in Usum Serenissimi Delphini, Edit. Tertia, prioribus multo Correctior.

P. Ovidii Nasonis Metamorphoseon, lib. 15. Interpretatione & Notis illustravit Dan. Crispinus Helvetius, ad Usum Serenissimi Delphini. Editio Secunda Priori multo Correctior.

—Epi-

—Epistolarum Heroidum Liber: Interpretatione & Notis illustravit D. Crispinus Helvetius, jussu Christianis. Regis, ad Usus Sereniss. Delphini, accessit Index locupletissimus.

—Fastorum, Lib. 6. cum Notis selectissimis variorum, accurante C. Schrevelio.

Terentii Comediæ Sex. in usum Delph.

Xenophontis de Cyri Institutione Lib. 8. juxta Exemplar Etonense, summa cura recus; cum Latinâ Interpretatione Joannis Leunclavii Amelburni, qui & Vitam ipsius Xenophontis concinnavit, accessit rerum memorabilium Index.

Electa Majora ex Ovidio, Tibullo, & Propertio; cum consolatione ad Liviam, usui Scholæ Etonensis.

Electa Minora ex Ovidio, Tibullo, & Propertio. Usui Schol. Eton.

Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio, & Pedone, ad Scholarum Grammaticarum usus. Editio Tertia.

Liturgia, seu Liber Precum Communium in Ecclesia Anglicana receptus. Epistolæ, Evangelia, & Psalmi inseruntur; juxta Sebastiani Castalionis Translationem: Cætera autem omnia Latinitate donavit Tho.

Parfell,

Parfell, A. M. & Coll. D. Johan. Bapt.
Oxon. Socius.

Nomenclatura Brevis, Anglo-Latina
Græca, in usum Scholæ Westm. per F. G.
Editio Vicesima prima.

Sophoclis Tragœdiæ Ajax & Electra, no-
va Versione donatæ, Scholiisque veteribus,
tam antehac quam nunc primum Editis,
Illustratæ. Accedunt Notæ perpetuæ, & var.
Lectiões. Opera Tho. Johnson A. M.

Dionysii Halicarnassei de Structura Ora-
tionis Liber: Ex Recensione Jacobi Upton
Etonensis, A. M. qui & veterem Interpre-
tationem emendavit, suasq; adjecit Animad-
versiones, cum Notis Integris Fr. Silburgii
Vet. Selectisq; aliorum. His accesserunt S.
Bircovii Poloni Exempla Latina, cum duo-
bus Indicibus locupletissimis & Gr. & Lat.

Pub. Virgilii Maronis Bucolica, Georgi-
ca & Æneis, ad opt. Exemplarium fidem
recensita Editio altera. Cantabrigiæ Typis
Academicis, in 12o.

Q. Horatii Flacci Opera ex Libris MSS.
vulgatisq; summâ curâ excerpta; juxta Ed.
Rutgerianam & Cantabr. Præmittuntur
Metra Horatiana; subjicitur Odarum, &c.
Index, in 24s.

Cate-

Catechismus, cum Ordine Confirmationis
Gr. & Lat. annexæ sunt Preces Quotidianæ
in usum Scholæ Regiæ Eton. Lond. in 8vo.

*English Particles, Exemplified in Sentences,
design'd for Latin Exercises; with the proper
rendering of each Particle incerted in the Sen-
tence. For the use of Eton School. By Will.
Willymott, M. A. Fellow of King's College
in Cambridge.*

*The Greek Grammar Construed, for the use
of young Beginners.*

Græce Gramatices Rudimenta, in Usum
Scholæ Regiæ Westmonasteriensis.

Græcum Testamentum duodecimo.

P. Virgilii Maronis Opera Interpretatione
& Notis Illustravit Carolus Ruæns. So.
Jesu Jussu Christianissimi Regis, ad Usus
Serenissimi Delphini, juxta Editionem No-
vissimam Parisiensem.

M. Val. Martialis Epigrammata in Usus
Scholæ Westmonasteriensis.

Græcorum Epigram. Florilegium No-
vum cum Aliis Veterum Poematis, &c. in
Usus Scholæ Westmonasteriensis.

Q. Curtii Rufi de Rebus Gestis Alexandri
Magni Macedonum Regis Historiæ.

C. Nepos Duodecimo.

his
æ
vo.
s,
er
n-
ll.
ge
se
m
ne
o.
m
o-
m
o-
n
ri